

Kippensoep voor de ziel

In Amerika noemen ze het chickensoup for the soul: korte, vaak grappige en altijd inspirerende verhaaltjes met een wijze les. Het zijn spirituele verhalen die over de hele wereld verteld worden.

Wijsheid en spiritualiteit zijn zaken waar in de hedendaagse samenleving veel behoefte aan is. Het is dan ook niet zo vreemd dat er steeds meer kippensoep-verhalen opduiken. Omdat wij van de Storytelling Academy er zo van houden vind je hier de grootste verzameling van dit soort verhalen in het Nederlands.

Een leerling zegt op een dag tegen zijn meester: U vertelt ons verhalen, maar u vertelt ons nooit de betekenis ervan of hoe we ze moeten begrijpen. Hij krijgt een verrassend antwoord: Hoe zou je het vinden als je van iemand fruit kocht, maar degene die het je verkoopt eet het voor je ogen op en geeft jou de schil?

- Anthony de Mello

1. De kunst van het loslaten

Er liepen eens een oude en een jonge Zen-monnik langs een weg. Op een gegeven moment kwamen ze bij een rivier, die ze moesten oversteken. Op de plek waar de weg en de rivier elkaar kruisten, stond een mooie jonge vrouw in een zijden kimono. De vrouw vroeg of de monniken haar konden helpen bij het oversteken. De oude Zen-monnik aarzelde geen moment, nam haar in zijn armen, droeg haar naar de overkant en zette haar daar neer. Zwijgend vervolgden de monniken hun weg. s Avonds laat, toen ze onderdak hadden gevonden in een tempel, kon de jonge monnik zich niet langer bedwingen en vroeg: Wij Zen-monniken mogen ons tijdens onze training niet met vrouwen bemoeien, laat staan aanraken. Waarom heb jij dat dan toch gedaan? De oudere monnik antwoordde: Ik heb de vrouw opgepakt, naar de overkant gedragen, haar daar neergezet en losgelaten. Jij draagt haar kennelijk nog steeds met je mee en hebt haar nog niet losgelaten.

2. Een verhaal over vier personen

Dit is het verhaal over vier personen: Allen - Iemand - Iedereen - Niemand. Er was eens een klusje te klaren en Allen waren ervan overtuigd dat Iemand het zou doen. Iedereen kon het, maar Niemand wilde het doen. Iemand werd kwaad omdat het Iedereen zijn taak was. Allen dachten dat Iemand het kon doen, maar Iedereen realiseerde zich dat Niemand het wilde. Tenslotte beschuldigde Iedereen Iemand terwijl Niemand deed wat ze met zijn Allen konden doen.

3. De meester en de stenen

Een Tibetaanse meester gaf eens een lezing voor een klas economiestudenten. Op zijn bureau stalde hij een glazen vaas en een

aantal kiezelstenen. Een voor een deed hij de stenen in de vaas, tot er geen steen meer bij kon.

Is de vaas vol?, vroeg hij aan de klas. Ja, oordeelde de klas. De meester glimlachte en pakte van onder het bureau een pot met grind, die hij in de vaas gooide. Met een beetje schudden verdween al het grind in de vaas. Is de vaas vol?, vroeg hij aan de klas. Ja, oordeelde de klas. De meester glimlachte en pakte van onder het bureau een pot met zand, die hij in de vaas gooide. Met een beetje schudden verdween al het zand in de vaas. Is de vaas vol?, vroeg hij aan de klas. Ja, oordeelde de klas.

De meester glimlachte en pakte van onder het bureau een kan water, die hij in de vaas gooide. Nu is de vaas vol, zei de meester. Wat kun je hiervan leren? Een leerling stak zijn hand op. Het punt is, dat hoe vol je schema ook lijkt, je kunt er altijd wel wat tussen proppen. Nee, sprak de meester. Dat is niet het punt. Dit voorbeeld illustreert dat je nooit alles in de vaas had gekregen als je de grote kiezels er niet als eerste in doet. Wat zijn de grote kiezels in jouw leven? Je gezondheid? Je opleiding? Vrije tijd? Een ideaal? Tijd met mensen van wie je houdt? Vergeet nooit dat de grote stenen het belangrijkste zijn, omdat het je anders niet lukt.

4. Steken onder water

Een schorpioen staat aan de kant van de rivier. Hij wil naar de overkant, maar kan niet zwemmen. Toevallig zwemt er op dat moment een kikker voorbij. Wil jij mij helpen?, vraagt de schorpioen aan de kikker. Als ik op je rug kan zitten, kun jij mij naar de overkant brengen. Ben je gek, antwoordt de kikker. Je zal me onderweg steken en dan ga ik dood. Lieve kikker, lacht de schorpioen. Dat zou toch niet logisch zijn. Als ik zou steken, dan ga jij dood en verdrinken we allebei. Okee dan, zegt de kikker. Spring er maar op.

De schorpioen klimt op de rug van de kikker. De kikker is halverwege de overtocht als hij opeens een scherpe steek in zijn nek voelt. Terwijl de wereld om hem heen wazig wordt zegt de kikker: Wat doe je nu? Je zei zelf dat het niet logisch is wanneer je me zou steken! Logica staat hierbuiten, zegt de spartelende schorpioen. Het zit in mijn karakter.

5. Een schilderij van vrede

Er was eens een koning die een grote beloning uitloofde voor die kunstenaar die het best in staat was om op een schilderij vrede uit te beelden. Veel kunstenaars stuurden prachtige schilderijen. Uiteindelijk koos de koning twee schilderijen uit, waartussen hij een keus wilde maken.

Op het ene schilderij is een rustig meertje te zien. De hoge bergen op de achtergrond worden in het water weerspiegeld en boven de bergen drijft een wolkje. Op het andere schilderij is een storm afgebeeld. Regen valt omlaag in een kolkende rivier terwijl boosaardige bliksemschichten de hemel verlichten. Maar de koning ziet alleen de vogel die in een struik onder een overhangende rots aan het broeden is.

Dit, zo spreekt de koning. Dit is het schilderij dat ik zocht. Vrede vind je lang niet altijd in prettige omstandigheden. Vrede is een kalm hart, midden in de storm van het leven.

6. Woorden in het zand

Twee vrienden lopen in de woestijn. Op een gegeven moment krijgen ze ruzie en de ene vriend slaat de ander in zijn gezicht. De vriend die wordt geslagen wrijft over zijn gezicht, gaat zitten en schrijft in het zand:

Vandaag sloeg mijn beste vriend mij in mijn gezicht. Gezamenlijk lopen ze verder. Na een uur komen ze bij een oase. De vrienden lessen hun dorst en nemen een bad in het verkoelende water. Als hij weer uit het water wil stappen, raakt de vriend die eerder geslagen werd in het drijfzand. Zijn vriend snelt toe en redt hem van de verdrinkingsdood. Nadat hij hersteld is van de wisse dood die hij voor zich zag, schrijft de vriend op een steen:

Vandaag heeft mijn beste vriend mijn leven gered.

De ander ziet wat zijn vriend aan het doen is en vraagt verbaasd: Nadat ik je sloeg schreef je in het zand. Nu ik je gered heb, schrijf je op steen.

Waarom doe je dat? De vriend antwoordt: Wanneer iemand je kwetst en je schrijft het in zand, dan zal de wind van vergeving het uitwissen. Als iemand iets goeds voor je doet, zou je het in steen moeten schrijven. De wind kan het dan nooit uitwissen.

7. De drie zeven

Socrates, de Griekse wijsgeer, liep eens door de straten van Athene.

Plotseling komt een man opgewonden naar hem toe. Socrates! Ik moet je iets vertellen over je vriend die... Ho eens even, onderbreekt Socrates hem. Voordat je verder gaat. Heb je het verhaal dat je mij wilt vertellen gezeefd door de drie zeven? De drie zeven? Welke drie zeven, vraagt de man verbaasd. Laten we het proberen, stelt Socrates voor.

De eerste zeef is de zeef van de waarheid. Heb je onderzocht of het waar is wat je mij vertellen wilt? Nee, ik hoorde het vertellen en...

Ah juist! Dan is het toch zeker wel door de tweede zeef gegaan? De zeef van het goede? Is het iets goeds wat je over mijn vriend wilt vertellen?

Aarzelend antwoordt de man: Eeh nee, dat niet. Integendeel... Hm, zegt de wijsgeer. Laten we dan de derde zeef gebruiken. Is het noodzakelijk om mij te vertellen wat jou zo opwindt? Nee, niet direct noodzakelijk, antwoordde de man.

Welnu, zegt Socrates glimlachend. Als het verhaal dat je vertellen wilt, niet waar is, niet goed is en niet noodzakelijk is, vergeet het dan en belast mij er niet mee.

8. Twee wolven

Een oude Cherokee indiaan geeft zijn kleinzoon onderricht over het leven.

Binnen in me is een gevecht gaande, zegt hij tegen de jongen.

Het is een afschuwelijk gevecht tussen twee wolven. De ene wolf is slecht, hij bestaat uit woede, jaloezie, verdriet, spijt, hebzucht, verwaandheid,

zelfmedelijden, schuldgevoelens, wrok, minderwaardigheid, leugens, valse trots, superioriteit en ego.

De andere wolf is goed, hij is vreugde, vrede, liefde, hoop, kalmte, nederigheid, vriendelijkheid, welwillendheid, medegevoel, vrijgevigheid, waarheid, compassie en geloof. Binnen in jou woedt dezelfde strijd en datzelfde geldt voor ieder mens.

De kleinzoon denkt daar enkele ogenblikken over na en vraagt dan aan zijn grootvader: Welke wolf zal het gevecht winnen?

De oude Cherokee glimlacht en antwoordt eenvoudig: Degene die je voedt.

9. Wie goed doet

Zijn naam was Fleming en hij was een arme Schotse boer. Op een dag hoorde de boer hulpgeroep uit een moeras. De boer rende er op af en trof in het moeras een

doodsbange jongen aan, die inmiddels tot zijn middel in de blubber was weggezakt. Boer Fleming wist de jongen met een touw heelhuids uit het moeras te trekken en hem zo voor een waarschijnlijke dood te redden. De volgende dag klopte een deftig uitziende heer aan bij de boerderij van Fleming. Hij stelde zich voor als de vader van de jongen die de boer gered had. Ik wil je een beloning geven, zei de man. Je hebt het leven van mijn zoon gered. Sorry, maar ik wil geen geld hebben, antwoordde de boer. U zou hetzelfde gedaan hebben.

Op dat moment kwam de zoon van de boer bij de deur staan. Is dat jouw zoon?, vroeg de deftige edelman. Dan heb ik een goed voorstel. Laat mij het onderwijs van jouw zoon betalen. Ik zal ervoor zorgen dat hij hetzelfde onderwijs krijgt, als mijn eigen zoon. Hij zal zonder twijfel opgroeien tot een man waar we allebei trots op kunnen zijn.

Aldus geschiedde. De zoon van boer Fleming kreeg onderwijs op de beste scholen en studeerde af aan de St. Marys Hospital Medical School in London. Later werd hij wereldwijd bekend als Sir Alexander Fleming, de ontdekker van penicilline.

Jaren later werd de zoon van de edelman getroffen door longontsteking. Raad eens wat hem het leven redde? Penicilline. Wat was de naam van de edelman? Lord Randolph Churchill. Wat was de naam van zijn zoon? Winston.

10. Het belang van parate kennis

Een priester rijdt in zijn auto langs een nonnetje dat op de stoep loopt. Hij geeft haar een lift. Terwijl zij instapt valt haar habijt open en laat zij een prachtig lang been zien.

De priester kan zich niet beheersen en legt zijn hand op haar dij. De non kijkt hem aan en zegt vriendelijk: Denk aan psalm 129, vader.

De priester trekt verschrikt zijn hand weg en verontschuldigt zich. Maar na een tijdje wordt de verleiding toch te groot en hij legt weer zijn hand op haar dij.

Denk aan psalm 129, zegt het nonnetje opnieuw.

Sorry, zuster, het vlees is zwak, zegt de priester.
Bij het klooster aangekomen, stapt de non uit en glimlacht veelbetekenend naar de priester. Die rent naar zijn cel en slaat de bijbel open op psalm 129. Daar leest hij: Gaat voort en zoek, omhoog en verder omhoog, want daar is de glorie.

11. Tekens van rijkdom

De vader van een welgestelde familie nam zijn zoon op een dag mee voor een reis over het platteland. De man had het vaste voornemen om zijn zoon te laten zien hoe rijk en hoe arm mensen kunnen zijn. De man en zijn zoon verbleven een paar dagen op een boerderij van een familie die moeite had om rond te komen.

Toen vader en zoon na een paar dagen weer terugreden naar hun landgoed, vroeg de vader aan zijn zoon wat hij van de afgelopen dagen vond.

Ik vond het geweldig, vader, zei de zoon.

Heb je nu ontdekt hoe arm mensen kunnen zijn? vroeg zijn vader.

Ja, ik heb veel geleerd, antwoordde de zoon. Ik zag dat zij vier honden hebben, terwijl wij er maar een hebben. Ik zag dat zij een beekje hebben dat doorloopt tot het eind van de wereld terwijl wij een vijver hebben die maar tot halverwege de oprit komt. Wij gebruiken lantaarns, terwijl zij iedere nacht naar de sterren kunnen kijken en ons landgoed loopt maar tot aan de weg, terwijl zij de wereld tot aan de horizon hebben. Wij hebben bedienden die voor ons zorgen, terwijl zij voor anderen zorgen. Wij hebben muren om ons landgoed staan om ons te beschermen, terwijl zij vrienden hebben om hen te beschermen. De vader zweeg verbijsterd.

Toen sprak zijn zoon: Dank u dat u mij hebt laten zien hoe arm we eigenlijk zijn.

12. De edelman en de pottenbakker

Ergens in China rijdt een welgestelde edelman te paard door een stadje. Op een gegeven moment passeert hij een pottenbakker die aan het werk is.

De edelman stapt van zijn paard en bewondert de potten die de man in zijn werkplaats heeft staan.

Hoe ben je in staat om zulke mooie potten te maken die zovelerigende schoonheid uitstralen? vraagt de edelman.

Oh!, antwoordt de pottenbakker. U kijkt slechts naar de buitenkant van de pot. Wat ik maak woont binnenin! Ik ben slechts geïnteresseerd in dat wat overblijft als de pot gebroken is.

13. Ik zal het proberen

Een goeroe raadde zijn studenten aan om drie keer per dag te mediteren. De meeste van zijn volgelingen keken hem ernstig aan. Hun commentaar was bijna gelijkkluidend: Ik zal het proberen.

De goeroe knikte ernstig en terwijl hij terug liep naar zijn zitplaats, viel het boek dat hij onder zijn arm had op de grond. Verstoord draaide hij zich

om, bukte voorover, reikte naar het boek, maar greep er tien centimeter naast. Keer op keer greep hij vergeefs naar het boek. Zijn studenten keken hem verbijsterd aan.

Probeer jij het ook eens, daagde de goeroe een van hen uit. De student liep naar het boek, boog voorover, pakte het boek en gaf het aan zijn goeroe. Die sloeg boos het boek uit de handen van de student en zei: Ik vroeg je niet het boek op te pakken, ik vroeg je alleen om het te proberen!

14. Het gewicht van vertrouwen

Een bakker kreeg boter van een boer. In ruil daarvoor kreeg de boer brood van de bakker. Na een tijdje viel het de bakker op dat de stukken boter van de boer steeds lichter werden. De boter zou steeds drie pond moeten wegen, maar het leek iedere keer minder te zijn. De bakker woog de boter op zijn weegschaal. Die gaf hem gelijk en hij klaagde zijn boterleverancier aan bij de rechter.

Uw stukken boter zouden niet het vereiste gewicht hebben, zei de rechter tegen de boterboer. Dit stuk zou drie pond moeten wegen, maar het weegt veel minder.

Dat is uitgesloten, meneer de rechter, zei de boer. Ik heb het elke keer nagewogen. Misschien kloppen uw gewichten niet, opperde de rechter. Hoezo gewichten? vroeg de boer stomverbaasd. Ik heb helemaal geen gewichten. Die gebruik ik nooit. Maar waar weegt u dan mee als u geen gewichten heeft?, vroeg de rechter. Heel eenvoudig, zei de boer. Ik krijg mijn brood van de bakker en hij krijgt boter van mij. Een brood weegt drie pond, dus leg mijn boter links op de weegschaal en een brood rechts en zo weeg ik dat af.

15. De vlinder

Een man vindt een cocon van een vlinder en neemt deze mee naar zijn huis. Op een dag verschijnt er een kleine opening in de cocon. De man kijkt een paar uur toe hoe de vlinder worstelt om zich door de kleine opening naar buiten te werken. Het lijkt erop dat het proces niet langer meer vooruit gaat. Het ziet er naar uit dat de vlinder zover gekomen is als hij kan en niet meer verder komt. Dus besluit de

man de vlinder te helpen. Hij neemt een schaar en knipt de rest van de cocon open. De vlinder kan zich nu vrij eenvoudig losmaken.

Maar de vlinder heeft een gezwollen lichaam en verfrommelde vleugels. De man verwacht dat de vlinder elk moment zijn vleugels zal uitslaan en het lichaam daarmee ondersteunt. Maar dat gebeurt niet. De vlinder besteedt de rest van zijn leven aan rondkruipen met een gezwollen lichaam en verfrommelde vleugels. De vlinder was nooit in staat te vliegen.

Wat de man in al zijn goedheid niet begreep, was dat de krappe cocon en de worsteling die nodig was om door de opening te kruipen, de manier was om de lichaamsvloeistof van de vlinder in de vleugels te pompen, zodat de vlinder klaar zou zijn te vliegen als het de vrijheid had bereikt uit de cocon.

Soms zijn worstelingen exact wat we nodig hebben in het leven. Als we onszelf toe zouden staan zonder obstakels door het leven te gaan, zouden we invalide zijn. We zouden nooit zo sterk worden als wat we kunnen zijn.

We zouden nooit kunnen vliegen.

16. Dit is goed

In Afrika leefde eens een koning. Al vanaf zijn kindertijd had hij een goede vriend. Die had de eigenschap om alle goede en slechte dingen die hij in zijn leven meemaakte te voorzien van het commentaar: Dit is goed! Op een dag waren de koning en zijn vriend op jacht. De vriend laadde de geweren voor de koning en de koning schoot op het wild. Bij het laden van de geweren ging wat mis, want toen de koning het geweer aanpakte, schoot hij zijn eigen duim eraf. De vriend bekeek de duim van de koning eens goed en gaf zijn oordeel: Dit is goed! Nee! Dit is helemaal niet goed, antwoordde de koning en voor straf stuurde hij zijn vriend naar de gevangenis.

Ongeveer een jaar later was de koning weer op jacht. Tot zijn ontzetting werd hij op een gegeven moment omsingeld door een stam kannibalen. Zij namen de koning mee naar hun dorp. Daar bonden ze hem vast op een vuurstapel. Toen viel het een van de kannibalen op dat de koning een duim miste. Bijgelovig als ze waren, aten de kannibalen geen mensen die een ledemaat misten. De koning werd vrijgelaten en weggestuurd. Thuisgekomen spoedde de koning zich meteen naar de cel van zijn vriend in de koninklijke kerkers. Je had gelijk. Het was goed dat mijn duim eraf werd geknald. De koning vertelde de vriend wat hij zojuist had meegemaakt. Dus nu wil ik jou nederig mijn verontschuldigingen aanbieden omdat ik je zo lang heb laten opsluiten. Het was fout om dat te doen. Nee, nee, integendeel, antwoordde de vriend. Het is goed! Man, hoe kun je dat nou zeggen?, brieste de koning. Hoe kan het nou goed zijn dat je een jaar in de gevangenis hebt gezeten? Nou, antwoordde de vriend. Als ik niet in de gevangenis had gezeten, dan was ik bij jou geweest.

17. De goddelijke vrouw

Toen God de vrouw schiep was Hij al zes dagen aan het werk. Er verscheen een engel die zei: Waarom spendeert u zoveel tijd aan dit model?

En de Heer antwoordde: Heb je al gezien aan welke voorwaarden ze moet voldoen? Ze moet helemaal te wassen zijn, 200 beweegbare delen hebben die allemaal te vervangen zijn, een schoot hebben waar vier kinderen op kunnen zitten, een kus die alles kan genezen, van een geschaafde knie tot een gebroken hart en ze mag maar een paar handen hebben. De engel was overweldigd door alle voorwaarden: Een paar handen! Niet te geloven! En dat is het standaard

model? Dat is teveel werk voor 1 dag. Neem op zn minst morgen erbij om het af te maken.

Maar dat gaat niet, zei de Heer. Ik ben bijna zover, ik heb deze creatie die zo dicht bij mijn hart ligt bijna afgerond. Ze geneest zichzelf als ze ziek is en werkt 18 uur op een dag.

De engel kwam dichterbij en raakte de vrouw aan. Wat heeft U haar zacht gemaakt Heer. Ze is zacht zei de Heer, maar ik heb haar ook hard gemaakt. Je hebt geen idee wat zij kan doormaken of voor elkaar kan krijgen.

Kan ze ook nadenken? vroeg de engel. De Heer antwoordde: Ze kan niet alleen nadenken, ze is ook in staat om zaken te beredeneren en te onderhandelen.

Toen viel de engel iets op, hij raakte de wang van de vrouw aan. Oeps, ik geloof dat deze lekt! Ik zei toch dat u er teveel instopte.

Dat is geen lekkage, corrigeerde de Heer; Dat is een traan. De traan is haar manier om uiting te geven aan haar vreugde, haar leed, haar pijn, haar teleurstellingen, haar liefde, haar eenzaamheid, haar droefheid en haar trots.

De engel was onder de indruk. U bent geniaal, Heer. U heeft aan alles gedacht! De Vrouw is werkelijk ongelooflijk. Dat is ze!

18. De echo van het leven

Een man en zijn zoon lopen door het bos. Plotseling struikelt de jongen en omdat hij een scherpe pijn voelt, roept hij aaahhh. Verrast hoort hij een stem vanuit de bergen roepen: aaahhh.

Nieuwsgierig roept de jongen: Wie ben jij? Het enige antwoord dat hij terugkrijgt is: Wie ben jij? Hij wordt kwaad en roept: lafaard!, waarop de stem roept: lafaard! De jongen kijkt zijn vader aan en vraagt wat er gebeurt. De man antwoordt: Let maar eens op en roept vervolgens: Ik bewonder jou.

De stem antwoordt: Ik bewonder jou! De man roept: Jij bent prachtig! De stem antwoordt: Jij bent prachtig!

De vader legt daarop uit: De mensen noemen dit een echo, maar eigenlijk is het het leven. Het leven geeft je altijd terug wat jij geeft. Het leven is een spiegel van jouw handelingen. Als je meer liefde wil, geef dan meer liefde. Wil je dat mensen begripvol en respectvol met je omgaan? Geef ze dan begrip en respect. Dit gaat op voor alle aspecten van het leven. Wat je geeft wordt weerspiegeld in wat je terugkrijgt van het leven.

19. De schoenen van Gandhi

Mahatma Gandhi stapt op een dag op de trein in India. Terwijl hij instapt, verliest hij een van zijn schoenen. De schoen belandt vlak naast het spoor. Omdat de trein begint te rijden, kan Gandhi zijn schoen niet meer pakken. Kalm doet hij ook zijn andere schoen uit en gooit die beheerst naar de andere schoen. Hij landt er vlak naast.

Een medepassagier vraagt Gandhi verbaasd waarom hij dat doet.

Gandhi glimlacht. De arme man die mijn verloren schoen langs het spoor vindt, vindt nu een paar dat hij kan gebruiken.

20. De steenhouwer

In China leefde eens een steenhouwer die ontevreden was. Op een dag kwam de steenhouwer langs het prachtige huis van een rijk man.

Deze man moet enorm machtig zijn. Ik zou wensen dat ik kon zijn als hem, dacht de steenhouwer.

De steenhouwer werd de rijke man. Hij bezat meer rijkdom dan hij ooit had kunnen dromen. Maar al snel kwam er een hoge regeringsbeambte op bezoek, vergezeld door bedienden en geëscorteerd door soldaten.

Iedereen, rijk of arm, moest een diepe buiging maken voor de stoet.

Wat is die man machtig, dacht de steenhouwer. Ik zou willen dat ik die beambte kon zijn.

De steenhouwer werd de beambte. Hij werd rondgedragen in zijn draagstoel, gehaat door de mensen die voor hem moesten buigen en gevreesd vanwege zijn macht. Het was een hete zomerdag en de steenhouwer voelde zich benauwd in zijn draagstoel. Hij keek op naar de brandende zon en dacht: Wat is de zon toch machtig. Ik zou willen dat ik de zon was.

De steenhouwer werd de zon. Hij scheen onbarmhartig over het land, verschroeide akkers en scheen neer op alle mensen. Maar een enorme wolk schoof tussen de zon en de aarde zodat zijn licht het land en de mensen niet meer raakte.

Wat is die regenwolk machtig, dacht de steenhouwer. Ik wilde maar dat ik die wolk was.

De steenhouwer werd de regenwolk. Hij overstroomde de akkers en de dorpen. Al snel merkte hij echter dat hij werd weggeduwd door de wind. Wat is die machtig. Ik wou dat ik de wind kon zijn, dacht de steenhouwer. En hij werd de wind. Hij ontwortelde bomen, blies de pannen van het dak en werd gevreesd door iedereen. Maar na een tijdje stuitte hij op iets dat niet meegaf: het was een grote steen, die boven alles uittorende.

Wat is die steen machtig, dacht hij. Ik wilde maar dat ik die steen was.

En toen werd hij de steen. Machtiger dan al het andere op de wereld. Tot hij het geluid hoorde van een hamer en een beitel die in de massieve steen stond te hakken.

Wat zou er nou machtiger kunnen zijn dan ik?, dacht hij. Hij keek omlaag en zag daar de gedaante van een beeldhouwer.

21. Voedsel voor de ziel

Het was in het Wilde Westen. Twee cowboys en een Navajo-indiaan zijn de hele dag bezig met het opdrijven van koeien. Aan het eind van de dag hebben de cowboys het er met elkaar over dat ze honger hebben. Samen dromen ze over de uitgebreide maaltijden die ze gaan eten wanneer ze eindelijk bij een stadje zijn aangekomen.

Een van de cowboys vraagt de indiaan of hij geen honger heeft. De indiaan haalt zijn schouders op. Nee, ik heb geen honger.

Een uur bereiken de drie een stadje. Terwijl ze in een restaurant zitten te eten, zien de cowboys dat de indiaan het ene na het andere bord volscheept.

Hoe kan dat nou, zegt een van de cowboys. Nu eet je alsof je dagen niet gegeten hebt, terwijl je een uur geleden nog zei dat je geen honger had. De indiaan kijkt de cowboys kauwend aan. Dan zegt hij: Het was niet slim om op dat moment honger te hebben. Een uur geleden was er geen eten.

22. Wat is geluk

Een boer woont in een arm dorpje. Hij wordt door iedereen beschouwd als rijk, want hij heeft een paard dat hij gebruikt om mee te ploegen. Op een dag gaat het paard ervandoor. Zijn buurman vindt het vreselijk, maar de boer zegt alleen maar: Wat is pech, en wat is geluk.

Een paar dagen later komt het paard terug. Het brengt ook nog een wild paard mee. Zijn buurman vindt dat de boer veel geluk heeft gehad, maar de boer zegt alleen: Wat is geluk, en wat is pech.

De volgende dag probeert de zoon van de boer op het wilde paard te rijden. Het paard werpt hem af en de zoon breekt een been. De buurman toont zijn medeleven, maar de boer zegt opnieuw: Wat is pech, en wat is geluk.

Een week later komen militairen naar het dorp om jonge mannen te rekruteren voor de verplichte dienst. De zoon van de boer willen ze niet hebben vanwege zijn gebroken been. De buurman laat weten dat hij toch wel geluk heeft gehad, maar de boer zegt weer: Wat is geluk, en wat is pech.

23. Vriendelijkheid

Onze boswachter is een buitengewoon vriendelijk mens. Midden in het excursieseizoen spreekt een collega hem aan: Collega, tijdens het lange seizoen met rondleidingen zie ik telkens nieuwe ongeïnteresseerde en domme mensen. Daar word ik zo moe van. Hoe kan jij iedere dag weer enthousiast, geduldig en vriendelijk zijn? Wat moet ik in vredesnaam doen om dat ook op te brengen? Want ik kan al die domme mensen om mij heen bijna niet langer verdragen. De boswachter antwoordde: Niemand heeft mij les gegeven in aardig zijn. Ik kreeg mijn lessen van vele leraren en ik leer nog dagelijks bij. Mijn leraren zijn alle onvriendelijke en ongeïnteresseerde mensen die ik in de loop van de jaren ben tegengekomen. Ik let steeds scherp op welk gedrag mij niet bevalt in hun omgang met mij. In mijn omgang met anderen probeer ik die gedragingen juist te vermijden. Dat is eigenlijk het hele verhaal.

24. De wijze koning

'Staat u mij toe, heer, deze vrouw en ik wonen in hetzelfde huis. In dat huis heb ik in haar bijzijn een kind ter wereld gebracht. Drie dagen later kreeg ook zij een kind. Wij waren daar samen; er was niemand anders in

huis, alleen wij tweeën. Maar haar kind is 's nachts doodgegaan, want zij was erop gaan liggen. Toen is ze midden in de nacht opgestaan en heeft ze mijn kind bij me weggenomen, terwijl ik sliep. Ze nam mijn kind in haar armen en legde mij haar dode kind in de armen. Toen ik de volgende ochtend mijn kind wilde voeden, merkte ik dat het dood was. Maar toen ik het nog eens goed bekeek, zag ik dat het niet het kind was dat ik gebaard had.' 'Dat is niet waar!', zei de andere vrouw. 'Het levende kind is van mij en het dode van jou.' 'Niet waar!' zei de eerste. 'Het dode is van jou en het levende van mij.' Zo bepleitten ze ieder hun zaak bij de koning. De koning nam het woord en zei: 'De een zegt: Mijn kind leeft en het jouwe is dood, en de ander zegt: Nee! Het dode kind is van jou en het levende van mij.' En hij beval: 'Breng mij een zwaard.' Er werd hem een zwaard gebracht en toen zei hij: 'Hak het levende kind in tweeën en geef hun ieder de helft.' De echte moeder van het levende kind kon de gedachte dat haar kind iets zou overkomen niet verdragen en riep uit: 'Nee, heer, ik smeed u, geef het kind aan haar, maar dood het alstublieft niet!' De ander zei: 'Als ik het niet krijg, krijg jij het ook niet. Hak het maar doormidden!' Maar de koning deed de volgende uitspraak: 'Het zal niet gedood worden. Geef het levende kind aan háár, want zij is de moeder.'

(1Koningen 3:16-27).

25. Kritiek

Op een dag gingen Hodja en zijn zoon op reis. Hodja gaf er zelf de voorkeur aan te lopen en zette zijn zoon op de rug van de ezel. Zo gingen zij op weg, tot zij een paar mensen tegenkwamen die zeiden: Zie daar de wereld op zijn kop. De jeugd heeft geen respect meer voor de ouderdom! Die gezonde jongen rijdt op een ezel, terwijl zijn arme, vermoeide vader nauwelijks vooruit komt.

Toen de jongen dit hoorde, kleurde het schaamrood zijn wangen. Hij stapte af en stond erop, dat zijn vader verder zou rijden. Zo liepen ze voort: Hodja op de ezel en de jongen op zijn voeten. Even later kwamen ze weer mensen tegen. Deze mensen zeiden: Moet je dat zien! Wat een ontaarde vader, die zelf in behaaglijke rust op de ezel zit en zijn kind in bloed en zweet laat lopen.

Na dit verwijt draaide Hodja zich naar zijn zoon en zei: Kom, dan zullen we samen op de ezel rijden.

Zo vervolgden ze hun weg, tot ze mensen tegenkwamen die zeiden: Kijk naar dat arme beest! Zijn rug zakt door onder het gewicht van hen beiden. Zijn buik schuurt over de grond. Deze verdorven mensen vrezen zelfs Allah niet.

Toen die muggenzifters uit het zicht verdwenen waren, zei Hodja tegen zijn zoon: Laten we afstappen. Het is beter dat we allebei te voet gaan, dan kan niemand ons nog verwijten maken. Zo vervolgden ze hun weg, lopend achter de ezel.

Toen troffen zij opnieuw een paar mensen. Ze zeiden: Zie wat voor dwazen er op de wereld zijn? Ze lopen in de brandende zon en geen van

hen denkt eraan op de ezel te gaan zitten. Hodja draaide zich om naar zijn zoon en zei: Je hebt het gezien mijn zoon. Hoe je je ook gedraagt, je zal nooit genade vinden in de ogen der mensen. Ieder hoofd maakt zijn eigen lawaai. Helaas is een mond geen zadeltas die je dicht kan binden.

26. Het verborgen geschenk

Toen God klaar was met het maken van de wereld wilde Hij voor de mens een stuk van zijn eigen goddelijkheid achterlaten, een vonk van zijn wezen, een belofte aan de mens wat hij kon worden als hij zich zou inspannen. Hij zocht naar een plaats om deze goddelijke vonk te verbergen, want wat de mens al te gemakkelijk kon vinden zou hij niet voldoende naar waarde weten te schatten.

Dan moet U de vonk op de hoogste berg verbergen, adviseerden de engelen. God schudde het hoofd: De mens is een avontuurlijk schepsel en hij zal vlug genoeg leren de hoogste berg te beklimmen.

Verberg het dan, o Eeuwige, midden in de oceaan. Nee, antwoordde God, ik heb de mens verstand gegeven en op een zekere dag zal hij leren om schepen te bouwen en de machtigste oceanen over te steken. Waar dan, meester, waar dan in vredesnaam? riepen de engelen. God glimlachte: Ik zal het op de meest ontoegankelijke plaats verbergen, de enige plaats waar de mens nooit zal zoeken. Ik zal het diep in de mens zelf verbergen.

27. Over water lopen

Een asceet kwam trots aan Boeddha vertellen dat hij over het water kon lopen. Boeddha vroeg hem: Hoe lang heb je erover gedaan om die gave te krijgen? Ik heb er tien jaar hard voor gewerkt. Wat zonde, zei de Boeddha, voor wat kleingeld had je de pond kunnen nemen.

28. De dadelplanter

Midden in de woestijn ligt een prachtige oase. Een oude man is daar hard aan het werk. Een reiziger stopt bij de oase om even uit te rusten en om zijn kamelen te laten drinken. Verbaasd kijkt hij toe hoe de oude man zwetend over zijn hele lichaam in het zand staat te spitten.

Wat doe je hier oude man? Het is veel te heet om een schop vast te houden. Ik ben dadelpalmen aan het zaaien, zegt de oude man hijgend van inspanning. Dadelpalmen? herhaalt de reiziger nog steeds met iets van verbazing in zijn stem. Waarde vriend, de warmte heeft vast je hersenen aangetast. Het duurt meer dan vijftig jaar voor een dadelpalm vrucht draagt. Ik hoop voor jou dat je honderd wordt, maar het zal erg moeilijk worden om wat je nu zaait nog te oogsten. Ga eerst met mij mee drinken en laat de klus maar zitten.

Luister goed, reiziger. Ik heb mij leven lang dadels gegeten die anderen hebben gezaaid. Mensen die er ook niet van droomden om die dadels op een keer te eten. Vandaag zaai ik opdat anderen later de dadels eten die ik heb geplant. Het loont dus de moeite om deze klus eerst af te maken. Als je wilt, drinken we daarna een glas.

29. Het verhaal van het kuiken en de pot

Er leefde eens een wijze monnik. Iedereen hield van hem. Je kon ook altijd bij hem terecht. Als je vragen had, merkte je hoe wijs hij was. Deze monnik had een leerling. De leerling had stad en land afgelopen om een wijze leraar te vinden. En werkelijk, na enig tijd bleek dat de leerling de beste leerling was die de wijze monnik ooit had gehad. Het was de allerbeste leerling van de gehele wereld.

Na enige jaren opleiding riep de monnik zijn leerling. Hij sprak: Je bent een goede leerling, ik heb je niets meer te leren. Ik heb alleen nog één probleem en dat moet jij oplossen. Dit is het probleem: Er was eens een arme boer. Die boer had een kuiken waar hij veel van hield. Hij zette het in een ronde pot. Telkens als hij van het land kwam, keek hij naar het kuiken en gaf het te eten. Dat kuiken groeide en groeide en werd vet. Op het laatst vulde het de hele pot. Het zat helemaal klem. Mijn vraag aan jou is: Hoe kwam dat kuiken eruit? Ga heen en los deze vraag op. De leerling ging naar zijn cel en dacht na over de vraag.

Er was eens een kuiken... een boer... een pot...

Toen hij er diep over nagedacht had, stond hij op. Ging uit zijn cel en naar de cel van zijn leraar. Hij klopte op de deur. Hij wachtte op antwoord. Nu waren de regels zo dat het verboden was zomaar bij een leraar binnen te lopen. Dat mocht niet, dat was ongebruikelijk. De leraar moest binnen! zeggen.

Hij wachtte en wachtte en klopte nogmaals. Toen ging hij onverrichter zake maar weer terug naar zijn cel. Zo ging dat weken achter elkaar. Kloppen, wachten en weer terug gaan naar zijn cel. Het begon de knapste leerling van de wereld danig te vervelen. En in plaats van na te denken als hij weer in zijn cel kwam, werd hij al kwader en kwader. Hij dacht bij zichzelf: wat is dat voor een behandeling? Dit is helemaal te gek! Woedend werd hij ervan! Ik heb niets aan die man. Noem je dat wijs? Zo nam hij een besluit. Ik klop, antwoord of geen antwoord, ik stap binnen en zeg hem de waarheid. Trillend van woede klopte hij op de deur van de cel van zijn leraar. Hij wachtte een moment. Gooide de deur open. Daar zat de wijze monnik en het leek op hij sliep. Hij schudde hem door elkaar. Wat nou kuiken? Wat nou pot? Je kunt de pot op met je kuiken! Toen opende de leraar zijn ogen pas. De monnik zei: Het kuiken is, geloof ik, eindelijk uit de pot!

30. Tevredenheid

Een rijke fabriekseigenaar zag tot zijn afschuw een visser lui naast zijn boot liggen en een sigaret roken. Waarom ben je niet aan het vissen? vroeg de fabriekseigenaar. Omdat ik genoeg vis heb gevangen voor vandaag, zei de visser. De man: Waarom vang je er niet nog een paar? De visser: Wat zou ik ermee moeten? Je zou geld kunnen verdienen luidde het antwoord. Daarmee zou je een motor op je boot kunnen laten monteren om verder de zee op te gaan en meer vis te vangen. Dan zou je genoeg verdienen om nylon netten te kopen. Die zouden je meer vis en

meer geld opleveren. Al gauw zou je genoeg geld hebben om twee boten te bezitten... misschien wel een hele vloot. Dan zou je een rijk man zijn net als ik. Wat zou ik dan doen? vroeg de visser. Dan zou je werkelijk van het leven kunnen genieten zei de fabriekseigenaar.
En wat denk je wat ik nu aan het doen ben? antwoordde de visser.

31. Rijk

Zittend voor zijn hut geniet hij zichtbaar en intens van de avondzon die de wereld in een prachtige gloed zet. Ik loop op hem af en laat hem mijn schoenen zien. Door mijn opgravingswerkzaamheden bij een oude Inca-stad zijn ze finaal aan flarden. Hij bekijkt ze nauwkeurig en zegt tenslotte: Ze zijn kapot. Ik dwing mezelf om geduldig te blijven en vraag vriendelijk: Kunt u ze misschien voor mij herstellen? Heeft u een moment? De man draait zich om en roept naar binnen: Zeg vrouw, hoeveel geld hebben we nog in huis? In het huis ontstaat wat gerommel. Er wordt een kastdeur geopend en daarna een blikken trommel. Ik hoor het geluid van geld tellen. Eindelijk wordt naar buiten geroepen: Zeventien pesos. Op het gelaat van de schoenmaker verschijnt een glimlach: U hoort het, zegt hij hoffelijk. Komt u over een paar weken nog eens terug. U begrijpt wel dat ik nu we nog zoveel geld hebben, niet kan werken.

32. Perspectief

Ergens in het verre oosten maakten zeven leerlingen een ochtendwandeling met hun meester. In het prille zonlicht schitterden de dauwdruppels. Bij een grote dauwdruppel liet de meester halt houden. Hij schaarde de leerlingen zo rondom de druppel dat de zon erop bleef schijnen en vroeg toen welke kleur de druppel had. Rood, zei de eerste leerling, oranje zei de tweede stellig. Geel, ik zie het zelf, zei de derde. Groen, zei de vierde. Zeker te weten blauw, zei de vijfde, paars, wist de zesde en de zevende zag iets dat leek op violet. Ze stonden verbaasd over deze verschillen. Omdat ze er allen zeker van waren dat ze goed zaten, kregen ze bijna ruzie. Toen liet de meester hen van plaats wisselen. Langzaam drong door dat ze allemaal de waarheid hadden gesproken.

33. Het zilver van de spiegel

Op een dag kwam een eenzame man bij de rabbi. Iedereen wist dat deze man steenrijk was en buitengewoon gierig. De rabbi nam hem bij de hand en liep met hem naar het raam. Kijk eens naar buiten, zei hij. De rijkaard keek plichtmatig naar de drukke straat. Vertel eens wat je ziet, vroeg de rabbi. Allemaal mensen, antwoordde de rijke man. Weer nam de rabbi zijn hand en nam hem mee naar een grote spiegel. Wat zie je nu? vroeg hij. Nu zie ik me zelf, antwoordde de rijkaard. Juist, zei de rabbi. Kijk het venster is van glas en de spiegel is van glas, maar het glas van de spiegel is bedekt met een laagje zilver. Op het moment dat je gaat verzilveren, zie je geen andere mensen meer. Je ziet dan alleen je zelf.

34. De prins en de kalkoen

Op een dag bedacht de prins dat hij eigenlijk een kalkoen was. Hij trok zijn kleren uit en hij verborg zich naakt onder de eettafel en leefde al snaterend van de kruimels die van de tafel vielen en de graankorrels die hem werden opgediend. De koning was wanhopig. Roepen, dreigen en soebatten hadden geen succes. Het werd tijd om hulp in te roepen. De koning ontbood de beste raadslieden van zijn rijk. De eerste legde de prins uit dat je als prins niet voor kalkoen kunt gaan. De tweede ging in discussie met de prins. De derde bleef beleefd en verzocht de prins dringend onder de tafel vandaan te komen. De vierde lachte de prins vierkant uit en snaterde spottend mee. De laatste zou die onzin er wel eens uitslaan. Maar niets hielp en de koning stuurde hen allemaal weg. Toen stapte een lakei naar voren en vroeg: Mag ik het eens proberen, Hoogheid? De koning keek hem sceptisch aan maar zei: Vooruit dan maar. De lakei trok zijn kleren uit en kroop bij de prins onder de tafel. Hij pikte van het graan en de kruimels en snaterde als een kalkoen. Verbaasd keek de prins opzij. Wat doe jij hier? Ik ben een kalkoen net als jij. Welnee jij bent een lakei. Verdwij! Nee hoor, ik ben een kalkoen net als jij en kauwde verder. Toen de prins zag dat de lakei gewoon doorging met voedsel pikken, legde hij zich erbij neer. Gebroederlijk zaten ze onder tafel. Na enkele dagen zei de lakei: Wel saai elke dag dat graan Een biefstukje zou er best ingaan. De prins stooft op: Wij kalkoenen eten geen biefstuk! De lakei reageerde net zo boos: Kom nou toch, wil je zeggen dat ik minder kalkoen ben als ik toevallig een biefstukje eet in plaats van graan? De prins krabbelde terug; hij moest wel toegeven dat hij evenveel kalkoen was wat hij ook at. Die avond aten ze biefstuk en ze waren nog evenveel kalkoen. De dag erna zei de lakei: Ik krijg het een beetje koud. Zullen we een kamerjas vragen? De prins protesteerde: Kalkoenen dragen toch geen kamerjassen? Op dezelfde toon wierp de lakei tegen: Of wij kalkoenen zijn hangt toch niet af van zonnige detail. Er is geen wet die kalkoenen verbiedt een kamerjas te dragen. Nee, gaf de prins aarzelend toe. Ze kregen een kamerjas en waren nog evenveel kalkoen.

Een paar dagen later liet de lakei, gekleed in zijn jas, een heel diner onder tafel opdienen. Wat doe je nou? vroeg de kalkoen-prins.

Er is geen enkele reden, waarom kalkoenen moeten leven van kruimels en brokjes, als er een heel diner op ons wacht. De prins deed ook maar mee en samen met de lakei at hij van het feestelijke maal. Toen een week later het diner eraan kwam stelde de wijze man voor om het maal te gebruiken aan tafel gezeten in een stoel. Jaja, ik weet al wat je gaat zeggen... Hij was het protest van de prins voor en zei: Er is geen wet die het kalkoenen verbiedt om aan tafel te zitten. Bovendien gaat het eten op die manier veel gemakkelijker. Kom en kijk zelf maar.

Toen de nacht bijna viel zei de lakei: Ik zou wel weer eens in een lekker bed willen slapen in plaats van op de harde vloer, wat jij? De prins mompelde: Wij zijn kalkoenen, die slapen toch eigenlijk niet in bedden?

De lakei begon te lachen: Ik blijf evenveel kalkoen hoor, waar ik ook slaap! Dat was wel waar.

Die nacht sliepen de lakei en de prins allebei in een zacht bed. En ze bleven evenveel kalkoen.

Jaren later, toen de lakei al lang met pensioen was en de koning overleden, regeerde de prins als een waardig en rechtvaardig vorst. Hij werd alom gerespecteerd als een wijs man. En wat niemand wist: al die tijd was hij nog evenveel kalkoen gebleven.

35. Het meest kostbare

Op een dag kwam een arme zwerver in een afgelegen landstreek. In zijn ransel had hij alleen nog een stuk brood en een zak uien. De inwoners van de streek hadden nog nooit van uien gehoord en waren verguld met de nieuwe groente. Ze ontdekten al snel dat de ui hun leven meer smaak gaf. Voortvarend werden de uien op een flink aantal akkers uitgeplant. Aan het eind van het eerste seizoen was er een eerste voorzichtige oogst. De ui bleek ook in dat verre land goed te gedijen.

Intussen wilde de zwerver stilletjes vertrekken. Hoewel hij zich hier in dat verre land steeds welkom had gevoeld, was hij toch al een poos ongedurig. Het werd hoog tijd zijn oude beroep weer op te pakken. Maar zomaar met stille trom vertrekken, dat zou niet gaan. Er werd eerst een groot feest georganiseerd. De burgemeester hield een roerende toespraak. En uit dankbaarheid beloonden alle bewoners samen de zwerver bij zijn vertrek met een flinke zak goud.

Een andere landloper hoorde stomverbaasd wat de zwerver in bonus was overkomen. Hij liet zich precies vertellen waar dat verre land zich bevond. Gehaast nam hij afscheid van zijn gefortuneerde soortgenoot. Hij aarzelde geen ogenblik, stopte verse knoflook in zijn rugzak en ging op reis.

Weer waren de inwoners heel enthousiast over de nieuwe groente. Ook deze landloper wilden ze graag hun dankbaarheid tonen. Ze gaven hem het kostbaarste wat ze bezaten; een zak uien.

36. Open

Een jonge vrouw staat op de vooravond van haar huwelijk met haar moeder op het strand. Samen kijken ze stil naar de zon die bijna ondergaat in de zee. Dan vraagt de dochter: Mama, vader houdt nog altijd van jou. Wat moet ik doen zodat mijn man me steeds meer zal beminnen? De moeder zwijgt en denkt een poos na. Dan bukt ze zich en vult elke hand met zand en gaat weer bij haar dochter staan. Zonder iets te zeggen knelt ze de vingers van haar linkerhand steeds sterker om het zand. Het zand glipt er overal uit. Hoe krampachtiger ze haar hand balt, hoe sneller het zand eruit glijdt. Als ze haar hand opent kleven er nog slechts enkele vochtige korrels aan haar hand. De andere hand heeft ze open gehouden als een kleine schaal. Het zand is erin blijven liggen. De korrels schitteren in het licht van de ondergaande zon.

37. De pop

Een moeder gaat met haar jarige dochtertje naar een speelgoedwinkel om een pop te kopen. In de winkel staan poppen in allerlei prijsklassen. Elke pop kan weer iets anders. Wat kan deze pop? vraagt ze aan haar moeder. Die pop kan praten, antwoordt de moeder. En die pop die daar staat? Die kan echt melk drinken uit een flesje en daarna een boertje laten. En deze, mama? deze pop doet de oogjes dicht als je hem neerlegt. Bij de goedkoopste pop die helemaal niets kan, vraagt het meisje weer: En wat kan die pop? De moeder denkt even na en zegt dan:

Deze pop kan goed luisteren. Het meisje strekt haar armpjes uit, haalt de pop van de plank, drukt haar tegen zich aan en zegt: Dan wil ik deze hebben.

38. De kikkers en de haan

Een leerling vraagt aan zijn meester: Is het goed om veel te praten? De leraar antwoordt: Hoor de kikkers en luister naar de haan. De kikker kwaken de hele dag en de hele nacht. Niemand luistert er naar. De haan kraait s morgens maar een keer of drie. Iedereen weet dan dat er een nieuwe dag is aangebroken. Het is dus belangrijk om op het juiste moment iets te zeggen. De leerling knikt en doet er verder het zwijgen toe.

39. De bloementuin

Moela Nasroedin besloot een bloementuin aan te leggen. Hij bemestte de grond en zaaide de zaden van vele prachtige bloemen. Toen ze opkwamen, stond de tuin niet alleen vol met de bloemen die hij gezaaid had, maar was hij ook overwoekerd met paardenbloemen. Nasroedin vroeg advies aan hoveniers in de wijde omtrek en probeerde iedere bekende methode uit om ze kwijt te raken. Maar alles was tevergeefs. Tenslotte liep hij helemaal naar de hoofdstad om de koninklijke hovenier in het paleis om raad te vragen. Deze wijze oude man had al ontelbare hoveniers van advies gediend en opperde verschillende remedies om de paardenbloemen te verdrijven. Maar Moela Nasroedin had ze allemaal al een keer geprobeerd en zonder succes. En zo zaten ze uiteindelijk zwijgend naast elkaar. Totdat de koninklijke tuinman opkeek en zei: Nou, dan stel ik voor dat je leert om van paardenbloemen te houden.

40. Veranderen

Een oude man zit in een theehuis. Met zijn vrienden kijkt hij terug op zijn leven. Toen ik jong was, vertelt hij, was ik erg onstuimig. Ik was de zanger van een beroemde band en wilde iedereen letterlijk en figuurlijk wakker schudden. Ik ging ervoor om alle mensen in de wereld te veranderen. Halverwege mijn leven werd ik op een morgen wakker en realiseerde me plotseling dat ik nog niemand had veranderd. Ik stopte met optreden en zette mij vanaf die dag in om ieder geval de mensen in mijn directe omgeving te veranderen. En ach, nu ben ik oud en zit ik met jullie in het theehuis. Ik kijk terug op een druk bezet leven. En ik bid iedere dag om de kracht om tenminste mezelf te veranderen.

41. De soeppan

De soeppan van Nasreddin Hodja is kapot en hij kan hem niet meer gemaakt krijgen. Op een nieuwe pan dingt de Hodja zo lang af, dat hij een pan uit een kinderserviesje krijgt. Dan gaat de Hodja maar een soeppan lenen bij zijn buurman, die veel eisen stelt. De volgende dag geeft de Hodja de soeppan terug met het kinderpannetje erbij: de grote pan was zwanger en is bevallen van een kleintje. De volgende keer kan de Hodja met gemak een pan lenen bij de buurman. Maar de volgende dag moet de Hodja meedelen dat de pan is overleden. De buurman protesteert, maar de Hodja doet een beroep op zijn geloof: als je gelooft dat een pan kan bevallen, waarom geloof je dan niet dat een pan kan doodgaan?

42. De kip-arend

Eens ving een man een jonge arend. Thuisgekomen zette hij hem bij zijn kippen en gaf hem kippenvoer te eten. Jaren later kwam een bioloog bij hem op bezoek. Terwijl ze door de tuin liepen, zei de bezoeker: Die vogel is een arend, geen kip! Ja, zei de eigenaar, maar ik heb een kip van hem gemaakt. Het is nu geen arend meer. Toch is het een arend wist de bioloog zeker. Ik zal het je laten zien.

De bioloog nam de arend op, hield hem omhoog en zei: Arend, je bent een arend, je hoort in de lucht en niet op de aarde. Strek je vleugels en vlieg! De arend klemde zich vast aan de man, keek verward rond en toen hij de kippen zag die hun voer pikten, wipte hij naar beneden. De eigenaar zei: Ik zei je toch dat het een kip is. Toch niet, zei de bioloog, het is een arend en ik zal het bewijzen.

De volgende morgen nam hij de arend mee naar het dak van het huis en zei: Arend, je bent een arend, strek je vleugels uit en vlieg. Maar weer sprong de arend, toen hij de kippen zag pikken, naar beneden en begon met hen te eten. De eigenaar herhaalde: Ik zei je toch dat het een kip is geworden. Zeker niet, het is een arend en hij heeft nog het hart van een arend. We geven hem nog één kans.

De volgende morgen nam hij de arend mee naar een hoge berg. Daar tilde hij de vogel opnieuw op en zei tegen hem: Arend, je bent een arend, je hoort in de lucht. Strek je vleugels uit en vlieg! Opeens strekte de arend zijn machtige vleugels en met een schreeuw steeg hij op, al hoger en hoger. Hij vloog en vloog totdat hij uit het zicht verdween en opging in het blauw van de hemel.

43. De 18e kameel

Een oude man bezat 17 kamelen, zijn enige bezit. Toen de man zijn einde voelde naderen, wist hij dat de tijd gekomen was zijn bezit te verdelen onder zijn drie zonen. Volgens de traditie zou de oudste zoon $\frac{1}{2}$ deel van zijn totale bezit erven, de tweede zoon $\frac{1}{3}$ deel en de jongste $\frac{1}{9}$ deel. Het leek een onmogelijke taak. 17 was niet te delen door 2, niet

door 3 en niet door 9. Een kameel slachten om het beest in stukken te verdelen, dat kon de goede man niet over zijn hart verkrijgen. Hij worstelde vele nachten met dit probleem, terwijl zijn zoons om hem heen zaten. Ze wisten ook niet hoe dit probleem op te lossen. Op dat moment passeerde er een reiziger op zijn kameel die het geruzie hoorde. De man stopte en vroeg de jongens waarover zij ruzie maakten. Nadat hij het verhaal had aangehoord, dacht de reiziger even na en zei toen: Jullie mogen mijn kameel wel bij de verdeling betrekken. De jongens maakten gretig van zijn aanbod gebruik en verdeelden de kamelen zoals hun vader het wilde. Toen ieder zijn deel had genomen, stapte de reiziger weer op zijn kameel en trok verder.

44. Vijgen

Spreek alstublieft eens met onze zoon, vroeg een ouder echtpaar aan de burgemeester van het dorp. Al het geld dat hij verdient geeft hij uit aan vijgen en wij krijgen niets. Wij zijn te oud om nog te werken. Ons spaargeld is bijna op en we zijn binnenkort veroordeeld tot honger lijden. De burgemeester beloofde dat hij de jongen zou aanspreken op zijn gedrag. En zo geschiedde. Je ouders hebben je opgevoed en ervoor gezorgd dat jij een goede opleiding kon volgen. Nu zijn ze oud en laat jij ze aan hun lot over. Naar ik heb gehoord, alleen maar omdat je zo verzot bent op vijgen. Als je een hart in je lijf hebt, stop je met die slechte gewoonte. De jongen schaamde zich diep. Hij nam de woorden van de burgemeester ter harte en deelde zijn inkomen voortaan met zijn ouders. Toen de vader de burgemeester tegen kwam, bedankte hij hem uitbundig. Maar wat ik niet begrijp is waarom u ons eerst vijf weken liet wachten. De burgemeester schoot in de lach. Ik houd ook erg van vijgen en kan er maar moeilijk afblijven. Ik voelde dat ik niet het recht en de kracht had om jullie zoon te vermanen als ik niet eerst zelf vijf weken afzag van het eten van vijgen.

45. De maaltijd in hemel en hel

Een man verbaasde zich al sinds zijn jeugd over de dingen die de mensen elkaar vertelden over de hemel en de hel. Zo hoorde hij hen zeggen dat de hemel een goede plaats was en de hel een slecht oord. De hemel zat barstensvol engelen en heiligen, terwijl de hel overbevolkt was met duivels, kwade geesten en gemene lieden. De man wist niet goed wat hij hiermee moest. Volgens hem kon je slechts een oordeel over deze twee oorden hebben als je ze met eigen ogen had gezien. Op een nacht werd hij gewekt door een engel die hem vroeg: Ben je er nog altijd zo op gebrand om het verschil tussen hemel en hel te weten? Ja, antwoordde de man, ik wil niets liever weten dan waar ik terechtkom als ik doodga. Hierop nam de engel hem bij de hand en samen vlogen ze door een dichte, eindeloze duisternis tot ze bij een gesloten poort aankwamen. De

engel duwde de zware deur open en zei: Dit is de hel. Houd je ogen goed open en zorg er voor dat je geen detail mist.

De man was zeer verbaasd. Er was, zoals hij verwachtte, geen duivel te zien in de hel, noch saters met bokkenpoten of eeuwige vuren waarin mensen brandden. Al wat hij zag was een gigantische zaal vol eettafels en elke tafel was volgeladen met de verrukkelijkste gerechten, schalen met het sappigste fruit, hoog opgestapelde taarten, de beste wijnen en de zachtste kazen. Zo ver hij kon zien zag hij mensen aan deze beladen feesttafels zitten. In eerste instantie benijdde hij hen, tot zijn blik op hun armen viel. Toen pas merkte hij op dat hun armen vanaf hun schouders veranderd waren in vorken. En deze vorken waren zo lang dat, hoezeer de feestgangers er ook hun best voor deden, ze niet in staat waren het voedsel naar hun mond te brengen. Hun vruchteloze pogingen waren zo frustrerend dat ze paars zagen van woede, haat en honger. De engel nam de man opnieuw bij de hand en leidde hem naar buiten. Voor de tweede keer vlogen ze door een dichte, koude duisternis, tot ze bij een andere poort aankwamen. De engel stopte, zwaaide de deur open en riep: Mag ik je met vreugde presenteren: de hemel!

In eerste instantie raakte de man in grote verwarring, want de hemel zag er exact hetzelfde uit als de hel! Het was precies dezelfde gigantische ruimte en ook hier

stonden lange eettafels, volgeladen met de meest exquise gerechten uit alle delen van de wereld. Zelfs de feestgangers zagen er identiek uit: ook bij hen waren de armen veranderd in onhandige, lange vorken. Even dacht de man dat de engel een flauwe grap met hem uithaalde, totdat hij nog eens goed keek en het verschil opmerkte. De mensen in de hemel waren niet kwaad of hongerig, integendeel, ze lachten allemaal en waren goed doorvoed. Want deze mensen gebruikten allemaal hun lange gevorkte armen om hun burens te voeden. Ze werkten samen, ze hielpen elkaar en deelden het fantastische eten, zodat ze allemaal in gelijke mate aten, dronken en plezier hadden.

46. Zelfbeheersing

Er was eens een jongen met zeer weinig zelfbeheersing. Zijn vader gaf hem een zak spijkers en een hamer. Hij zei tegen hem dat elke keer als hij zijn zelfbeheersing verloor, hij een spijker in de achterkant van de schutting moest slaan. De eerste dag sloeg de jongen 37 spijkers in de schutting. De volgende paar weken, toen hij leerde om zijn kwaadheid onder controle te krijgen, werd het aantal spijkers dat hij in de schutting sloeg geleidelijk aan minder. Hij zag in dat het gemakkelijker was om zijn zelfbeheersing niet te verliezen, dan al die spijkers in de schutting te slaan. Uiteindelijk, kwam de dag dat de jongen zijn zelfbeheersing niet meer verloor. Hij vertelde dit aan zijn vader en zijn vader stelde voor dat de jongen nu voor elke dag dat hij zijn zelfbeheersing behield hij een spijker uit de schutting haalde. De dagen gingen voorbij en de jongen was eindelijk zover, dat hij zijn vader kon vertellen dat alle spijkers waren verdwenen. De vader nam zijn zoon mee naar de schutting. Hij zei: Je

hebt het goed gedaan, mijn zoon, maar kijk nu eens naar al die gaten in de schutting. De schutting zal nooit meer hetzelfde zijn. Als je dingen zegt in woede, dan laten ze een litteken achter net als deze gaten. Je kunt iemand met een mes steken en het mes er weer uit trekken. Het maakt niet uit hoe vaak je zegt dat het je spijt, de wond zal er blijven. Zo leerde de vader zijn zoon, dat een verbale wond even erg kan zijn als een fysieke wond.

47. De vos en de marter

Een man loopt in de herfst en ziet een vos die door een klem zijn voorpoten is kwijtgeraakt. Hij vraagt hoe het mogelijk is dat de vos nog leeft. Dan ziet hij tot zijn verbazing een marter aankomen, met een prooi in de bek. De marter deelt de prooi met de vos. Beiden krijgen ze zo genoeg te eten. De volgende dag krijgt de vos weer op dezelfde manier te eten. De man verbaast zich over Gods grootheid. Ik ga gewoon onder een boom zitten wachten tot ik wat te eten krijg, denkt hij. Vol vertrouwen wacht hij op wat komen gaat. God zal hem zeker voorzien van alles wat hij nodig heeft. Dagenlang zit hij daar. Hij ziet overal om zich heen giftige paddenstoelen verschijnen. Verder gebeurt er niets. Als hij bijna van honger en dorst te bezwijkt, hoort hij een stem: Je bevindt je op een dwaalweg. Open je ogen voor de waarheid! Volg het voorbeeld van de marter en stop met het imiteren van de ongelukkige vos.

48. Een verschil van dag en nacht

Een oude wijze vroeg eens aan zijn leerlingen: Hoe bepaal je het moment dat de nacht ten einde is en de dag begint? Is het wanneer je uit de verte een hond van een schaap kunt onderscheiden? Vroeg een van de leerlingen. Nee zei de leraar. Is het als je van verre een eikenboom van een kastanjeboom kunt onderscheiden? vroeg een ander. Nee, zei de leraar. Maar wat dan? vroegen de leerlingen. Het is als je in het gezicht van een mens kunt kijken en daarin je zuster of broeder ziet. Tot dat moment is de nacht nog bij ons.

49. Kleren maken de man

Er was eens een rijke koning. Zijn onderdanen hadden een hekel aan hem, want hij eiste ieder jaar tweederde van de oogst op. Een goede oogst betekende voor de boeren een leven in armoede; een slechte oogst bracht diepe ellende. Toen de dochter van de koning ging trouwen, moesten de mensen nog meer belasting betalen. Ze klaagden, maar de koning was onverbiddelijk: zijn dochter zou in pracht en praal trouwen. Hij liet een prachtige bruidsjurk met goud en edelstenen maken en nodigde vele voorname gasten uit. Hij vroeg een bekende dominee of hij de bruiloft wilde inzegenen. De dominee had net als iedereen een hekel aan de koning maar durfde niet te weigeren. Als stil protest trok hij die dag zijn gewone kleren aan.

Die avond was er een feestmaaltijd en de dominee was ook uitgenodigd. In zijn gewone kleren viel hij geweldig uit de toon, zo erg dat de lakeien

hem niets serveerden. Nadat vele heerlijke gerechten zijn neus voorbij waren gegaan, verdween de dominee opvallend. Vlug ging hij naar huis en trok zijn mooiste kleren aan. Daarna nam hij zijn plaats weer in. Nu werden de heerlijkste gerechten op zijn bord geschept. Plotseling stond de dominee op, trok zijn jas uit en hield het kledingstuk voor zijn bord. Eet maar, zei hij tegen zijn jas, zoveel als je wilt. Wat doe je nu? vroeg de verbaasde koning. Majesteit, zei de dominee, het zijn de kleren aan wie u dit feestmaal gegeven hebt, niet aan de man die erin zat.

50. Drie stenhouwers

Er waren eens drie stenhouwers. Op een warme dag, terwijl ze aan het zwoegen waren in de brandende zon, kwam een wandelaar langs. Wat doen jullie daar? vroeg de nieuwsgierige voorbijganger. Stenen houwen, dat zie je toch! antwoordde de eerste stenhouwer. De tweede zei: Ik ben bezig geld te verdienen voor mijn gezin. De derde staakte zijn arbeid, keek de voorbijganger aan en zei vol trots en overtuiging: Ik? Ik bouw mee aan een kathedraal!

51. Patronen

Er was eens een wijze man in India. Elke dag bij zonsopgang gaf hij zijn leerlingen les. Op een dag verscheen er een prachtige kat, die de man volgde waar hij ook ging. Telkens wanneer hij met zijn leerlingen bezig was, liep de kat rond en leidde de aandacht af. Daarom besloot hij dat de kat vijf minuten voordat de bijeenkomst begon moest worden vastgebonden, zodat zij de lessen niet kon verstoren. De tijd verstreek en op een zekere dag overleed de man. Een van zijn leerlingen werd de nieuwe meester. Vijf minuten voor elke les liet ook hij de kat vastbinden. De tijd verstreek en op zekere dag blies ook de kat zijn laatste adem uit. De meester gaf zijn leerlingen de opdracht een nieuwe kat te zoeken om vast te binden.

52. Goed gereedschap

Er was eens een houthakker. Op zijn eerste dag bij zijn nieuwe baas ging hij enthousiast aan het werk. Hij kapte achttien bomen. Mijn complimenten, zei de ploegbaas. De volgende dag stond hij wat vroeger op, vastbesloten om het nog beter te doen. Hij kapte vijftien bomen. Ik zal wel moe zijn, dacht hij. Morgen gaat het vast weer beter. De volgende dag kapte hij er negen, daarna vijf en de laatste dag was hij de hele middag bezig om zijn tweede boom te kappen. Ongerust over zijn toekomst bij het bedrijf ging hij naar de baas. Die vroeg hem: Wanneer heb je voor het laatst je bijl geslepen? Hij antwoordde: Slijpen? Ik heb geen tijd gehad om te slijpen; ik had het veel te druk met kappen.

53. Een openbaring

Een geleerde man heeft na lang zoeken een nieuwe meester gevonden. Eindelijk hoopt hij weer eens iets nieuws te leren. De les begint veelbelovend: Ik ga je iets openbaren dat van grotere betekenis dan alles

wat je tot nog toe in wijsgerige geschriften hebt gelezen. De geleerde is opgetogen en kan nauwelijks wachten tot de meester het grote geheim zal verklaren. Ga in de stortregen staan, leg je hoofd in de nek en hef je handen ten hemel. Dan zal je spoedig je eerste openbaring ontvangen. De volgende ochtend komt de geleerde terug bij zijn meester en zegt: Ik heb precies gedaan wat u hebt gezegd. Het koude regenwater stroomde al vlug langs mijn hals en onder mijn kleren. Snel had ik geen droge draad meer aan mijn lijf en ik voelde me een volslagen idioot. O ja, zei de meester, En vind je ook niet dat dit voor de eerste dag al een behoorlijke openbaring is?

54. De verlichting

Eén van de discipelen in de tempel stond bekend om zijn grote ijver. Dag en nacht mediteerde hij en stopte zelfs niet om te eten en te slapen. Na verloop van tijd werd hij zo mager en raakte zo uitgeput, dat de tempelmeester hem raad gaf wat beter voor zichzelf te zorgen. Waarom haast jij je zo? vroeg de meester. Ik wil verlichting bereiken, antwoordde de discipel, en ik mag beslist geen tijd verspillen. Dus jij denkt dat de verlichting voor je uitholt en dat je erachteraan moet rennen? vroeg de meester. En stel nu eens dat de verlichting achter je is, zodat je alleen maar stil hoeft te staan om haar te ontmoeten.

55. Roddelen

Een boer die allerlei roddelpraat over iedereen vertelde, kreeg spijt en vroeg aan de rabbi hoe hij boete kon doen. Verzamel een zak vol kippenveren, ga daarmee het hele dorp door en leg op ieder erf bij elke deur een veer. De boer deed wat hem was opgedragen en vroeg aan de rabbi of hij daarmee genoeg had gedaan. Nee, nog niet, zei de rabbi, nu moet je een zak nemen, langs al die huizen gaan en elke veer die je er hebt neergelegd weer oppakken en verzamelen. Maar dat is toch een onmogelijke opgave, protesteerde de boer. De meeste veren zijn al lang door de wind weggeblazen. Toen antwoordde de rabbi, zo is het nu ook met jouw roddelpraatjes. Je spreekt ze zo gemakkelijk uit, maar hoezeer je het ook probeert, terughalen kun je ze niet.

56. De wijsheid van de wereld

Er was eens een koning die op zijn verjaardag de talrijke cadeaus bezag die hem door zijn volk geschonken waren en dacht: Volgend jaar als ik 50 wordt geef ik de mensen een geschenk. Ik zal mijn hofgeleerden en raadslieden uitzenden naar alle windstreken om de wijsheid van de wereld te verzamelen. Nadat hij de opdracht zorgvuldig had geformuleerd: Breng me alle kennis waar het in de wereld om draait, stuurde hij ze op pad. Na negen maanden kwamen de raadslieden en geleerden terug van het oosten en het westen, het noorden en het zuiden, met karrevrachten vol boeken, geschriften en perkamenten rollen. Met

groeierende ongerustheid bezag de koning wat de wijzen allemaal hadden verzameld.

Het is teveel. Dit kan mijn arme volk nooit verwerken. Willen jullie het niet samenvatten in één boek alsjeblieft? De geleerde dienaren gingen aan het werk en na 3 maanden hadden ze alle kennis met elkaar vergeleken, gefilterd en in een dik boek opgetekend.

Ik weet dat ik jullie teleurstel, sprak de koning, maar ook dit is nog te uitgebreid. Veel van mijn onderdanen zijn ongeletterd. Willen jullie het samenvatten in één zin, alsjeblieft?

Zuchtend zetten zijn knappe dienaren zich aan het werk en na een maand, een dag voor de verjaardag van de koning, sprak de opperhofgeleerde, uitgeput maar ook stralend van blijdschap: Majesteit het is gelukt. We hebben waar het om draait in de wereld in tien woorden van elk twee letters kunnen samenvatten. Dat kunt u morgen uw onderdanen vertellen.

Toen de koning de volgende dag de verzamelde juichende menigte tot stilte maande sprak hij: Landgenoten ik geef jullie met hulp van mijn trouwe raadslieden een groot geschenk. Alles waar het in de wereld om draait is dit en zeg me na: IF IT IS TO BE, IT IS UP TO ME.

Het hele volk antwoordde: **If it is to be it is up to me.**

57. De race naar Mekka

De oude Ahmed was een merkwaardig man, zowel bij zijn leven als na zijn dood. Zijn testament bepaalde dat zijn beide zoons een race per kameel naar Mekka moesten houden. Al zijn bezittingen zouden gaan naar degene wiens kameel het laatst aankwam. De zoons, die steeds grote eerbied voor hun vader hadden getoond en zeer gehoorzaam waren, deden hun uiterste best om zijn wens uit te voeren, maar ze hadden daarmee de grootste moeite.

Elk van hen was er natuurlijk op gebrand de begeerlijke prijs in de wacht te slepen in een eerlijke wedstrijd. Geen van beiden leek dus grote haast te hebben om in Mekka te arriveren. Zij wilden voldoen aan hun godsdienstige plichten om binnen de vastgestelde tijd in Mekka te zijn voor de jaarlijkse bedevaart. Zij treuzelden, talmden, deden het kalm aan, deden stappen terug, waarbij elk hoopte, dat de ander zich vergissen zou en het eerst in Mekka zou aankomen.

De race was al twee weken aan de gang, toen ze afstapten, doodop, hongerig en terneergeslagen en weenden met de armen om elkaars schouders. Juist op dat moment kwam toevallig Nasreddin Hodja voorbij en hij bleef staan om naar de reden van hun verdriet te vragen. Ze vertelden hun droevig lot, terwijl hij aandachtig toehoorde.

Toen ze klaar waren met hun verhaal, zei hij: Uw moeilijkheden zijn niet zo groot als u denkt, en hij vertelde hun, hoe zij de wens van hun vader zonder uitstel konden uitvoeren. Zodra Nasreddin uitgesproken was, sprongen de broers op de kamelen en spoedden zich op topsnelheid naar Mekka.

Wat had Nasreddin Hodja gezegd waardoor ze voldeden aan hun vaders wens en ook nog op tijd voor de bedevaart waren?

Antwoord: Nasreddin Hodja stelde voor, dat ieder van hen op de kameel van zijn broer wegreed, in plaats van op zijn eigen kameel. Dan moest ieder voor zich proberen zijn eigen kameel het laatst in Mekka te laten aankomen door zijn uiterste best te doen om de kameel van zijn broer er het eerst te laten aankomen.

58. De citer

Er was eens een goede en oprechte man die de weg naar geluk, de weg naar de waarheid, wilde vinden. Op een dag ging hij op bezoek bij een wijze oude man die, zo was hem verzekerd, de weg zou kunnen tonen naar wat hij zocht.

De wijze oude man, die bij de ingang van zijn tent zat, ontving hem hartelijk. Nadat hij de zoeker een glas muntthee had aangeboden, onthulde de wijze oude man hem onmiddellijk het geheim van de weg naar geluk en naar de waarheid.

Het is heel ver hier vandaan, dat zeker, zei hij, maar je kunt het niet missen. Je komt bij een dorp dat ik jou zal beschrijven en midden in dat dorp vind je drie winkeltjes. Daar zal het geheim van het geluk en van de waarheid aan jou worden geopenbaard.

Het was inderdaad een hele lange weg. De zoeker passeerde veel dalen en stak veel rivieren over. Uiteindelijk arriveerde hij bij het dorp en zijn hart zei hem: Dit is de plek. Ja, dit is de plek waarnaar je op zoek bent. En ja hoor, daar, midden in het dorp, stonden drie winkeltjes. Maar toen hij er naar binnen ging was hij diep teleurgesteld. In de eerste winkel vond hij alleen maar een paar rollen ijzerdraad, in de tweede niets opwindender dan een paar stukken hout en in de derde alleen een paar vormeloze stukken metaal.

Uitgeput en ontmoedigd liet hij het dorp achter zich en vond op een kleine open plek in een bos, niet heel ver van het dorp verwijderd, een rustplaats voor de nacht. De nacht viel. De volle maan vulde de open plek met een zachte gloed. Net toen hij op het punt stond in slaap te vallen, hoorde de zoeker een prachtige melodie, afkomstig uit de richting van het dorp. Welk magisch instrument kon een dergelijke volmaakte harmonie voortbrengen?

Snel kwam hij overeind en liep in de richting van de muziek. Tot zijn grote verbazing ontdekte hij dat de hemelse muziek afkomstig was van een man die een citer bespeelde. Hij zag duidelijk dat de citer gemaakt was van het ijzerdraad, het hout en de stukjes metaal die hij eerder die dag zo had veracht toen hij ze te koop had gezien in de drie winkeltjes in het dorp. Op dat moment begreep hij dat geluk de verbinding is van alles wat ons al gegeven is.

59. Geluk en angst

Geluk en angst maakten samen een wandeling.

Angst vroeg aan geluk: Vertel eens, wat is het hoogste geluk voor een mens?

Geluk antwoordde: Wanneer een mens zichzelf verliest, de grenzen van zijn ik verdwijnen en hij opgaat in het onnoembare.

Angst knikte begrijpend.

Toen vroeg geluk aan angst: Wat is de grootste angst voor een mens?

Angst antwoordde: Dat hij zichzelf zou verliezen, de grenzen van zijn ik zouden verdwijnen en hij zou opgaan in het onnoembare.

Geluk knikte begrijpend en glimlachend zetten ze hun wandeling voort.

60. De dromer

Er was eens een man die van heel veel dingen droomde. Hij dacht bijvoorbeeld: Het moet toch mogelijk zijn om tienduizend kilometer ver te zien. Hij dacht: Het moet toch mogelijk zijn om op je eigen hoofd te staan. Of hij dacht: Het moet toch mogelijk zijn om zonder angst te leven. Hij dacht: Het moet toch mogelijk zijn om achter de sterren te kijken.

De mensen zeiden tegen hem: Dat kan toch allemaal niet, je bent een dromer! Open je ogen en accepteer de realiteit! Je hebt gewoon te maken met de wetten van de natuur, die kunnen niet worden veranderd!

Maar de man zei: Ik weet het niet. Het moet toch mogelijk zijn om onder water te ademen. Het moet toch mogelijk zijn iedereen te eten te geven.

Het moet toch mogelijk zijn dat iedereen datgene leert wat hij wil weten.

Het moet toch mogelijk zijn om in je eigen buik te kijken. Maar de

mensen zeiden: Verman je! Dat zal nooit bestaan. Je kunt niet zomaar zeggen Ik wil en daarom moet het gebeuren. De wereld is zoals ze is en daarmee basta!

Toen kwam de uitvinding van de televisie, röntgenstralen en de duikflessen en kon de mens ineens tienduizend kilometer ver kijken en tegelijkertijd in zijn eigen buik en ook ademen onder water was geen probleem meer. Niemand zei tegen hem: Nou, je had toch gelijk. Ook niet toen er een telescoop werd uitgevonden waarmee zelfs het ontstaan van het heelal kon worden waargenomen. Maar de man dacht bij zichzelf: Zie je wel. Misschien zal het ooit zelfs mogelijk zijn dat de mensen met elkaar kunnen leven zonder oorlogen.

61. Van wie is het

Er leefde ooit een groot en beroemd krijgsman. Regelmatig kwamen er jongeren bij hem om opgeleid te worden. Op een dag kwam een jonge krijger bij het huis van de man aan. Hij was vast besloten de eerste te zijn die de oude krijger zou verslaan. Behalve sterk, was de jonge krijger ook sluw en wist hij iedere zwakheid van zijn tegenstander uit te buiten. Hij had de gewoonte om te wachten tot die als eerste in de aanval zou gaan om te zien waar diens zwakheden lagen en sloeg dan met genadeloze kracht en snelheid toe. Niemand had het in een gevecht lang tegen hem uitgehouden.

Tegen het advies van zijn bezorgde studenten in accepteerde de oude krijger de uitdaging van zijn jongere opponent. Toen de twee tegenover elkaar stonden, klaar voor het gevecht, begon de jonge uitdager de oude krijger uit te schelden en grove beledigingen naar zijn hoofd te slingeren. Hij begon letterlijk met modder te gooien en spuugde hem verschillende keren in het gezicht. Urenlang bleef hij zo doorrazen. Maar de oude krijger reageerde niet. Kalm en bewegingloos liet hij de storm over zich heen gaan. Toen de jonge krijger zichzelf tenslotte had uitgeput, gaf hij het op. Beschaamd draaide hij zich om en stapte van de gevechtsplaats af. Ontdaan en teleurgesteld over het feit dat de meester zich in het openbaar zo vreselijk had laten beledigen en vernederen, kwamen de studenten om hem heen staan en vroegen: Hoe kon u dat nu over u heen laten gaan? Zoiets vernederends! Waarom hebt u dat allemaal over uzelf laten zeggen?

De man zweeg eerst een tijdje, ondertussen elk van zijn studenten diep in de ogen kijkend.

Toen antwoordde hij: Als iemand je iets wil geven, maar je neemt het niet aan, van wie is het dan?

62. De schat in de keuken

Rabbi Isaak woonde in Polen in de stad Krakau. s Nachts, in een droom, werd aan rabbi Isaak verteld dat hij naar de veraf gelegen stad Praag moest reizen. Daar moest hij onder de grote brug die naar het koningspaleis voert naar een verborgen schat graven. Rabbi Isaak hechtte geen waarde aan die droom. Toen de droom zich voor de zesde keer herhaalde besloot hij op zoek te gaan naar de schat.

Hij kwam bij de brug, maar tot zijn ontsteltenis zag hij dat de brug dag en nacht door soldaten bewaakt werd. Vanaf veilige afstand observeerde hij de brug. Omdat hij daar elke morgen stond, werd hij uiteindelijk door de kapitein van de wachters ontdekt. Deze vroeg waarom de rabbi hier stond. Rabbi Isaak werd heel erg verlegen, maar omdat hij zag dat de kapitein een goedgehartige christen was, vertelde hij zijn droom. De kapitein brulde van het lachen en zei: Goede genade, u bent rabbi en u neemt dromen serieus? Als ik net zo dom was als u zou ik nu niet hier zijn, maar in Polen rondlopen, in de stad Krakau. Ik zal u vertellen waarom. Ik heb ook een droom die zich maar steeds herhaalt. Vannacht was hij er weer. Een stem zei tegen me dat ik naar Krakau moest gaan, naar het huis van een zekere Isaak, om daar, in de hoek van de keuken naar een verborgen schat te graven. Zeg nou zelf, zou het niet idioot zijn als ik daar heen ging en naar een man die Isaak genoemd wordt zou vragen, waar toch de helft van de mannelijke bevolking in die stad Isaak heet? Hoe kan je nou een droom serieus nemen?

De rabbi Isaak was stomverbaasd. Hij bedankte de kapitein voor diens verhaal en ging zo snel mogelijk terug naar Krakau, rende zijn huis in, groef in de keuken en vond een schat, zo groot, dat hij voor de rest van zijn leven van alle kommer verlost was.

63. Picknick met God

Er was eens een kleine jongen die God wilde ontmoeten. Hij wist wel dat het een verre reis zou worden om bij God te komen, dus pakte hij zijn kleine koffer en stopte die vol met koekjes en pakjes sap. Zo ging hij op weg. Hij was nog maar langs drie grote flats gegaan, toen hij een oude vrouw zag. Ze zat op een bank in het park en staarde zonnig naar de duiven. De jongen ging naast haar zitten en deed zijn koffer open. Hij wilde wat drinken, maar toen hij net een slok wilde nemen, merkte hij dat de vrouw er erg hongerig uitzag. Daarom bood hij haar een koekje aan. Zij nam het dankbaar van hem aan en glimlachte naar hem. Haar glimlach was zo intens mooi, dat hij het nog eens wilde zien en daarom gaf hij haar ook een pakje sap. Opnieuw schonk zij hem haar glimlach. De jongen was helemaal vertederd en verrukt! Zo zaten ze daar de hele middag, aten en glimlachten, maar er werd geen woord gesproken. Toen het begon te schemeren voelde de jongen zich moe worden. Hij stond op om naar huis te gaan. Maar na een paar stappen draaide hij zich om, rende terug naar de oude vrouw en omhelsde haar heel stevig. Zij schonk hem een stralende glimlach. Toen de jongen even later thuis kwam, verbaasde zijn moeder zich over de vreugde die op zijn gezicht lag en zij vroeg: Wat heb je vandaag gedaan dat je zo blij bent? Hij antwoordde: Ik heb met God gepicknickt. Nog voordat zijn moeder nog verder kon vragen zei hij: En weet je, zij had de mooiste glimlach die ik ooit gezien heb! Intussen was ook de oude vrouw stralend van vreugde thuisgekomen. Haar zoon was verbluft toen hij die vredige uitdrukking op haar gezicht waarnam. Hij vroeg: Moeder, wat heb je vandaag beleefd, wat heeft je zo gelukkig gemaakt? Zij antwoordde: Ik heb in het park koekjes gegeten met God. Voordat haar zoon nog iets kon zeggen, vervolgde ze: En weet je, hij is veel jonger dan ik dacht!

64. Drie levensvragen

De tsaar aller Russen bezat alles wat een mens zich maar wensen kon, maar hij wist niet waarvoor hij leefde. Drie vragen kwelden hem: Wat moet ik doen? Met welke mensen moet ik doen wat God van mij verlangt? Wanneer moet ik dat doen? Na alle wijzen, alle geleerden te hebben geraadpleegd, hoorde hij over een boer, ergens ver weg, die hem misschien een bevredigend antwoord zou kunnen geven. De tsaar ging meteen op reis en na vele weken kwam hij op het land van de boer aan. Deze keek nauwelijks op toen de tsaar zich tot hem richtte met zijn vragen. De boer gaf geen antwoord maar ging door met ploegen. De tsaar werd kwaad en zei: Weet je wel tegen wie je spreekt? Ik ben de tsaar aller Russen. Ook dit maakte geen indruk op de boer, die doorging met zijn werk. Plotseling kwam een zwaargewonde man het veld op gewankeld. Voor de ploeg viel hij neer. De boer zei tegen de tsaar: Help mij deze gewonde naar mijn hut te dragen. Ik zal je helpen, antwoordde de tsaar. Maar geef je me dan antwoord op mijn vragen? Straks, zei de boer, en samen brachten zij de man naar de hut en

verbonden zijn wonden. Zeg je het me nu? vroeg de tsaar. Je kunt naar huis, zei de boer. Je hebt de antwoorden gehad op je vragen. Wat moet ik doen? Wat op je weg komt. Met wie moet ik het doen? Met degenen die aanwezig zijn. Wanneer moet ik het doen? Op het moment dat het zich voordoet.

65. Parabel en waarheid

Een Rabbi die met geleerdheid en vernuft roem had vergaard, werd eens door een leerling gevraagd waarom hij de waarheid zo vaak met een vertelling omhulde. Dat kan ik het best uitleggen met een vertelling, antwoordde de Rabbi.

Eens was er een tijd dat de Waarheid zich zonder verhulling onder de mensen bewoog. Zijn naam was alles wat hij droeg. Maar allen die de Waarheid ontmoetten, wendden zich van hem af, uit vrees uit schaamte. Niemand heette hem welkom. Zo zwierf Waarheid door de wereld. Hij werd door geen mens bemind. Op zekere dag ontmoette hij Parabel, blijmoedig voorbij wandelend en gekleed in de prachtigste gewaden. Waarheid wat sta je daar alleen en hoe kom je zo verdrietig? vroeg Parabel. Doordat ik zo oud ben, dat alle mensen mij mijden, antwoordde Waarheid. Onzin, zei Parabel lachend, dat is de reden niet waarom mensen je uit de weg gaan. Hier leen wat van mijn kleding en let dan maar eens op wat er gaat gebeuren. Waarheid trok enkele van Parabels gewaden aan. Vanaf dat moment werd hij overal waar hij kwam met open armen ontvangen.

66. Het kostuum

Een man kwam bij een kleermaker en paste een kostuum. Toen hij voor de spiegel stond zag hij dat het vest onderaan een beetje ongelijk was. O, zei de kleermaker, maak je daar maar geen zorgen over. Je trekt dat kortere stuk gewoon omlaag met je linkerhand en geen mens die er wat van ziet. Terwijl de klant dit deed, merkte hij dat een van de revers van het jasje omkrulde in plaats van plat te liggen. O dat? zei de kleermaker. Dat is niets. Je draait je hoofd gewoon een beetje en houdt hem omlaag met je kin. De klant gehoorzaamde en terwijl hij dat deed zag hij dat het bovenstuk van de broek wat te kort was en voelde hij dat deze een beetje strak in het kruis zat. O, maak je daar maar geen zorgen over, zei de kleermaker. Je trekt het kruis gewoon omlaag met je rechterhand en alles is in orde. De klant ging ermee akkoord en kocht het kostuum. De volgende dag droeg hij zijn nieuwe kostuum met alle ermee gepaard gaande veranderingen van handen en kin. Terwijl hij door het park hinkte met zijn kin op zijn revers om deze omlaag te houden, een hand trekkend aan het vest en de andere in zijn kruis, staakten twee mannen hun damspel en keken toe hoe hij strompelend voorbij liep. O, mijn God, zei de eerste man. Kijk eens naar die stakker! De tweede man dacht even na, toen mompelde hij: Ja, het is beroerd dat hij zo kreupel is, maar wat ik me afvraag is... waar heeft hij dat mooie kostuum vandaan?

67. Paardenvoer

De moellah, een prediker kwam in een zaal om er te spreken. De zaal was leeg, er zat alleen een jonge stalknecht op de eerste rij. De moellah overlegde bij zichzelf: Moet ik nu spreken of het liever maar laten? Tenslotte vroeg hij de stalknecht: Er is niemand behalve jij, wat denk je, moet ik spreken of niet? De stalknecht zei: Mijnheer, ik ben een eenvoudig mens, wat moet ik er over zeggen. Maar als ik in een stal kom en zie dat alle paarden zijn weggelopen, maar één is nog gebleven, dan zal ik hem wel voer geven.

De moellah nam zich dat ter harte en begon met zijn preek. Hij sprak twee uur lang. Daarna voelde hij zich opgelucht en gelukkig en wilde door de toehoorder bevestigd zien of zijn preek goed was. Hij vroeg: Hoe beviel mijn preek je?

De stalknecht antwoordde: Ik heb al gezegd dat ik een eenvoudige man ben en dat ik er niet veel over weet te zeggen. Maar als ik in een stal kom en zie dat alle paarden behalve één zijn weggelopen, zal ik dat paard toch voer geven. Ik zou hem echter niet al voer geven dat voor alle paarden bestemd was.

68. De appelpit

Lang geleden, in moeilijke tijden, werd een man op heterdaad betrapt toen hij voedsel stal op de markt. De koning werd op de hoogte gebracht van deze overtreding en beval dat de man moest hangen voor de diefstal. Terwijl de man in een donkere kerker zat opgesloten, werden de voorbereidingen voor de executie getroffen. Op de dag dat hij zou worden opgehangen, leidden de bewakers de man naar de galg en daar werd hem gevraagd of hij nog iets wilde zeggen voordat hij ter dood gebracht zou worden. Ja, zei de gevangene. Ik heb een boodschap voor de koning. Ik heb een speciaal geschenk, mij doorgegeven door mijn vader, die het weer van zijn vader had gekregen. Ik heb een appelpit die van de een op de andere dag zal uitgroeien tot een bloeiende boom en onmiddellijk vrucht zal dragen. Ik vind het gewoon zonde dat dit geheime geschenk met mij sterft voordat ik het heb doorgegeven. De koning was onder de indruk en vroeg de gevangene hem het geheim te vertellen en de appelpit in de grond te stoppen voordat hij stierf. Dat zou ik graag doen, zei de gevangene, maar ik moet u waarschuwen dat de pit alleen in de grond kan worden gestopt door iemand die nog nooit oneerlijk is geweest, die nooit iets gestolen heeft of een leugen verteld heeft of iemand op wat voor manier ook bedrogen heeft. Dus het is duidelijk dat ik het niet zelf kan doen, want ik ben veroordeeld wegens diefstal.

De koning gaf opdracht aan zijn eerste minister om de pit in de grond te stoppen, maar de eerste minister keek bedeesd en gaf toe dat hij ooit iets zelf had gehouden wat niet van hem was en dat hij daarom de pit niet in de grond kon stoppen. Dus liet de koning zijn minister van financiën halen, die onmiddellijk met een hoogrood hoofd bekende dat er tijden waren geweest waarop hij niet volkomen eerlijk had gehandeld waar het de schatkist betrof.

Majesteit, ik denk, zei de minister, dat u de pit zelf in de grond moet stoppen. De koning aarzelde en was duidelijk slecht op zijn gemak. Hij herinnerde zich hoe hij zijn vrouw had bedrogen en ontrouw was geweest. Hij liet zijn hoofd hangen en gaf toe dat ook hij niet de pit in de grond kon stoppen.

De dief keek alle drie aan. U bent de machtigste mannen van het land, zei hij, maar toch bent u geen van drieën vrij van schuld. Geen van u drieën kan de appelpit in de grond stoppen. Maar ik, die een stuk brood heb gestolen omdat ik van de honger omkwam, word ter dood veroordeeld. De koning verleende de wijze dief gratie.

69. De grot

Er was eens een donkere grot die diep onder de grond lag, aan het oog onttrokken. Omdat hij zo diep onder de grond lag, was er nog nooit licht doorgedrongen. De grot had nooit licht gezien. Het woord licht had geen betekenis voor de grot, die zich niet kon voorstellen wat licht zou kunnen zijn. Toen op een dag stuurde de zon een uitnodiging naar de grot om naar boven te komen en hem te bezoeken. Toen de grot boven kwam om de zon te bezoeken, was hij stomverbaasd en verrukt, want de grot had nooit eerder licht gezien en hij kon gewoon niet over deze ervaring uit. Als dank voor het feit dat de zon hem voor een bezoek had uitgenodigd, wilde de grot iets terugdoen en nodigde de zon uit om een keer naar beneden te komen om hem te bezoeken, omdat de zon nooit duisternis had gezien.

Zo brak de dag aan dat de zon omlaag kwam en hoffelijk in de grot werd binnengelaten.

Terwijl de zon de grot binnenging, keek hij heel belangstellend om zich heen, benieuwd hoe duisternis eruit zou zien. Toen vroeg hij verwonderd aan de grot: Waar is de duisternis?

70. Over de rijkdom van de slak

De dieren hielden een grote vergadering om uit te vinden hoe ze zich zouden kunnen beschermen tegen de roofbouw van de mensen.

Van mij nemen ze bijna alles, klaagde de koe. Ze nemen mijn melk, mijn vlees en zelfs mijn huid. Het gaat mij ook niet veel beter, zei de kip. Eerst nemen ze steeds mijn eieren weg en uiteindelijk moet ik aan het spit. Van mij nemen ze het vlees en mijn mooie huid, knorde het varken. Het is schandalig.

Je hebt helemaal gelijk, viel de kanarievogel hem bij. Ze sluiten mij op, omdat ze mijn gezang zo mooi vinden. Had ik maar niet zoiets mooie stem. En zo hadden allen wel iets te klagen: de herten, de hazen, de vogels en de vissen, de walvissen en de zeehonden, de luipaarden en de olifanten. Toen allen hun bezwaren hadden genoemd, was er de zachte stem van de slak: Wat ik heb, zouden de mensen onmiddellijk van mij afnemen, als ze dat konden. Want ik heb precies wat ze het meeste missen om goed te kunnen leven: ik heb de tijd!

71. Zaden en vruchten

Een jongeman stapt een oud winkeltje binnen. Op een plank liggen allerlei korreltjes. Tot zijn verbazing ziet hij achter de toonbank een engel staan. Wat verkoop jij hier eigenlijk? vraagt hij. De engel lacht: Ik ben een engel, dus ik verkoop alles wat je wilt. Zeg het maar. De jongeman staart de engel aan en zegt snel: Ik wil een goede baan, veel geld, een mooi huis, een vriendin, ik wil begrepen worden, piano kunnen spelen en ook... Ho, ho wacht eens even! onderbreekt de engel hem terwijl hij naar de plank wijst. Niet zo snel...Ik verkoop geen vruchten, ik verkoop alleen zaden!

72. Struikelsteen

Op een dag stond Diogenes op een straathoek te lachen als iemand die niet goed snik is. Waarom lach je zo? vroeg een voorbijganger. Zie je die steen daar, midden op straat? Sinds ik hier vanaf vanmorgen sta, zijn tenminste tien mensen over die steen gestruikeld. Maar niemand die hem opraapt om te verhinderen dat er nog meer mensen zullen struikelen.

73. De loterij

Er was eens een oude Rabbi. Hij had bijna geen rooie cent meer en begon zich daar wat zorgen over te maken. Dus hij begon te bidden: God, ik heb U mijn leven lang trouw gediend, mezelf weggecijferd en ik ben een goede jood geweest. Nu heb ik Uw hulp nodig. Laat me de loterij winnen zodat ik zonder zorgen van mijn oude dag kan genieten! Dit bad hij maanden achter elkaar, het duurde zelfs jaren en er gebeurde niets. De Rabbi werd wanhopig en riep: God, komt er nog wat van! God antwoordde: zorg voor je eigen zaken beste man. Koop een lot!

74. De pijl en de roos

Een leerling van een bijzondere Rebbe (Rabbijn) vroeg zich af hoe het kon, dat wanneer de Rebbe een toespraak hield voor de toegestroomde mensen van zijn gemeenschap, zij zich allemaal persoonlijk aangesproken voelden. De leerling voegde zich bij de Rebbe en stelde zijn vraag. Dat zal ik je vertellen, zei de Rebbe, en hij begon zijn antwoord met een verhaal. Er was eens een land waar boogschieten de allerhoogste kunst was die men kon bedrijven. De koning en de koningin van dat land kregen een zoontje en de prins kreeg al in de wieg een gouden pijl en boogje om mee te spelen. Het knaapje groeide gestaag op en zodra hij kon lopen begonnen ook zijn boogschietlessen. Toen hij 18 jaar geworden was en een knaap in de kracht van zijn leven, mocht hij naar het buitenland om te gaan leren bij de grote meesters in het boogschieten. Onder luid gejuich werd hij uitgezwaaid. Twee jaren gingen voorbij. Toen hij terugkeerde naar zijn vaderland, kon hij 98% raak schieten in de roos. Hij zou zonder twijfel nummer 1 zijn van het land waar hij geboren was. Terwijl hij het kasteel van zijn ouders naderde en hij de banieren al zag wapperen, reed hij langs een van de lange houten schuttingen waar de beste schutters oefenen en zag hij tot zijn groeiende ontsteltenis dat er iemand was

die 100% raak kon schieten in de roos. Terwijl hij briesend van frustratie bij de schutting heen en weer liep om te zien of het echt waar was, vroeg hij aan een passerend klein meisje: Weet jij wie deze schutter is? Het meisje knikte, rende weg en even later kwam de nar van zijn vader aangelopen. Nar, wie heeft dit gedaan? Wie is in staat om elke keer raak te schieten? Dit kan gewoonweg niet! Laconiek antwoordde de nar: Ik. Wie zeg je? vroeg de prins. Ik, zei de nar. Maar hoe dan? Wel, je pakt een boog en een pijl en je legt aan. Ongeduldig maande de prins de nar om door te gaan. Dan laat je de pijl los en schiet je hem in de schutting. Alles wat je dan nog hoeft te doen is een krietje pakken en de roos om te pijl heen tekenen. Heel simpel en altijd effectief. Kijk, zei de Rebbe, zo is het ook met mijn verhalen. Ik ben verantwoordelijk voor het juiste verhaal, maar zij tekenen allemaal hun roos er omheen.

75. Verhalen om niet te veranderen

Lang geleden was er eens een man die Jakob heette. Hij was arm maar gelukkig. Hij genoot van het leven en van de wereld om zich heen. Hij haalde geluk uit de kleinste dingen. Hij zag ook dat andere mensen brutaal, somber en onvriendelijk waren. Als hij door de straten liep en hen groette, groetten ze niet eens terug. Wat kan ik doen om mijn medemensen gelukkiger te maken? vroeg Jakob zich af. Op een dag kreeg hij een goed idee. Ik zal hen verhalen vertellen over schoonheid, liefde en geluk, bedacht hij. Hij ging zitten op een bank op het marktplein en begon te vertellen. Er kwamen oude mensen voorbij, vrouwen, kinderen en mannen. Ze hielden een ogenblik halt om naar hem te luisteren, maar keerden zich daarna af van hem en gingen weer verder. Ik kan de mensen niet op één dag veranderen, dacht Jakob en de volgende dag ging hij verder met verhalen. Ontroerende verhalen, mooie verhalen, verhalen van liefde en geluk. Weer waren er mensen die even stilhielden, maar het waren er minder dan de dag voordien. Toch moet ik verdergaan, dacht Jakob. Mijn woorden zullen wel kiemen in hun hart. En dag na dag, jaar in jaar uit, ging Jakob verder met vertellen. De mensen wierpen hoogstens nog een korte blik op die rare man op de bank. Hij praatte alleen nog voor de wolken en de wind. Hij vertelde schitterende verhalen, die hij na verloop van tijd zo goed kende, dat hij ze met zijn ogen dicht kon vertellen. En dat deed hij, hij sprak alleen nog met zijn ogen dicht. Na vele jaren, op een koude winteravond, voelde hij opeens dat iemand aan zijn mouw trok. Hij opende zijn ogen en zag een kind staan. Niemand luistert nog naar je, gekke oude man! riep het kind. Waarom vertel je altijd verhalen? Ik vertel verhalen om mijn medemensen gelukkiger te maken, zei Jakob. Waarom hou je er niet mee op? vroeg het kind. Iedereen lacht om je. Jakob dacht even na. Vroeger wilde ik de mensen veranderen met mijn verhalen, zei hij. Maar nu vertel ik verhalen om ervoor te zorgen dat de mensen mij niet veranderen.

76. Dat moet voldoende zijn

Israël Baal Shem-Tov zag dat er een ramp over het volk Israël zou komen, hij ging mediteren op een bepaalde plek in het woud. Hij stak daar een vuur aan, zegde een gebed en het wonder geschiedde, de ramp werd herroepen. Later, toen zijn leerling, de beroemde Maggid van Mezeritch, de hemel om voorspraak bad om dezelfde redenen, ging hij naar de plek in het woud en zei: Heer van het heelal, luister. Ik weet niet hoe ik het vuur moet aanmaken, maar ik ben wel in staat om het gebed op te zeggen. En het wonder geschiedde.

Nog later ging Rabbi Moshe Leib van Sassov naar het woud, om zijn volk te redden, en hij zei: Ik weet niet hoe ik het vuur moet aanmaken, maar ik weet de juiste plek te vinden en dat moet voldoende zijn. En het was voldoende, ook toen geschiedde het wonder.

Toen was Rabbi Israël van Rizhin aan de beurt om het gevaar te bezweren. In zijn stoel gezeten nam hij het hoofd in de handen en hij sprak tot God: Ik ben niet in staat om het vuur aan te maken, ik ken het gebed niet, ik kan zelfs de plaats niet terugvinden in het woud. Al wat ik kan is dit verhaal vertellen. Dat moet voldoende zijn. En het was voldoende.

Uit: Vuur in de duisternis – Elie Wiesel

77. Leiderschap en Liefde

Tegen een jonge manager werd op zekere dag gezegd dat hij, als hij carrière wilde maken, meer leiderschap zou moeten tonen. Hij ging naar een aantal cursussen en raadpleegde een aantal organisatie-adviseurs van succesvolle bedrijven. Hij slaagde er echter niet in te ontdekken wat leiderschap was. Ten einde raad ging hij naar India en bezocht een befaamde goeroe. Hij vroeg de goeroe of deze hem kon vertellen wat leiderschap in essentie was, zodat hij meer leiderschap kon tonen en carrière maken. De goeroe knikte maar zei dat het nodig was om terug te komen met een volgeling, omdat hij het anders niet kon uitleggen.

De manager vroeg of dat een van zijn medewerkers kon zijn, maar de goeroe schudde het hoofd. Het moet iemand zijn die je écht navolgt. De jonge manager vertrok met een gevoel van verwarring.

Enige jaren later kwam hij terug. Deze keer bracht hij zijn dochttertje van drie jaar mee en hij legde zijn besluit aan de goeroe uit: U vroeg mij een volgeling mee te nemen, en zij volgt mij waar ik maar ga.

De goeroe glimlachte, nam het kleine meisje op schoot en vroeg: En waarom volgt ze je? De jonge manager dacht een ogenblik na en zei toen: Ik denk omdat ze van me houdt. De goeroe knikte en vroeg: En waarom houdt ze van je? De jonge manager dacht nog wat langer na en zei toen: Ik denk omdat ik van haar houd.

De oude goeroe knikte, gaf het kleine kind aan haar vader terug, schudde hem de hand en zei: Ga, je weet nu alles wat ik jou over leiderschap kan leren.

78. De vragen van de hertog

De hertog bezat alles wat een mens zich maar wensen kon, maar hij wist niet waarvoor hij leefde.

Drie vragen kwelden hem:

Wat moet ik doen? Met welke mensen moet ik doen wat God van mij verlangt? Wanneer moet ik dat doen?

Na alle wijzen, alle geleerden te hebben geraadpleegd, hoorde hij over een boer, ergens ver weg, die hem misschien een bevredigend antwoord zou kunnen geven.

De hertog ging meteen op reis en na vele weken kwam hij op het land van de boer aan. Deze keek nauwelijks op toen de hertog zich tot hem richtte met zijn vragen. De boer gaf geen antwoord maar ging door met ploegen. De hertog werd kwaad en zei: Weet je wel tegen wie je spreekt? Ik ben de hertog aller onderdanen. Maar ook dit maakte geen indruk op de boer, die doorging met zijn werk.

Plotseling kwam een zwaargewonde man het veld op gewankeld. Voor de ploeg viel hij neer. De boer zei tegen de hertog: Help mij deze gewonde naar mijn hut te dragen.

Ik zal je helpen, antwoordde de hertog. Maar geef je me dan antwoord op mijn vragen? Straks, zei de boer, en samen brachten zij de man naar de hut en verbonden zijn wonden. Zeg je het me nu? vroeg de hertog. Je kunt naar huis, zei de boer. Je hebt de antwoorden gehad op je vragen: Wat moet ik doen? Wat op mijn weg komt. Met wie moet ik het doen? Met degenen die aanwezig zijn. Wanneer moet ik het doen? Op het moment dat het zich voor doet.

79. De zin van stilte

Er was een eenzame monnik die op een dag bezoek kreeg van enkele mensen. Nieuwsgierig vroegen ze hem wat voor nut het leven in stilte en meditatie had.

De monnik, die net met een emmer water haalde uit een diepe bron, stopte zijn werkzaamheden en zei: Kijk eens in de bron. Wat zien jullie?

De mensen tuurden naar het water en zeiden: We zien helemaal niets.

Enige tijd later herhaalde de monnik zijn vraag. Kijk weer in de bron. Wat zien jullie nu? De mensen keken weer en zeiden opgetogen: We kunnen in de weerspiegeling onszelf zien!

Dat is de kracht van de stilte, legde de monnik uit. Ik was water aan het putten en daarom was het water onrustig. Nu is het rustig en kunnen jullie jezelf zien. De stilte van meditatie zorgt ervoor dat je jezelf kunt zien. Maar blijf nog even hier wachten.

Enige tijd later zei de monnik weer: Kijk nu nog een keertje in de bron. Wat zien jullie nu? De bezoekers tuurden naar de bron en riepen uit: Nu zien we de stenen op de bodem van de bron! Juist, beaamde de monnik, als je maar lang genoeg wacht en opgaat in stilte en meditatie, kun je de grond van alles aanschouwen.

80. Wortelen, eieren en koffie

Een jonge vrouw ging naar haar grootmoeder en vertelde haar over haar leven en dat het leven zo moeilijk was voor haar. Ze wist niet of ze het zou redden en wilde het bijltje erbij neer gooien. Ze was moe van het vechten en worstelen. Het leek wel wanneer een probleem was opgelost er alweer een nieuw probleem was ontstaan.

Haar oma nam haar mee naar de keuken. Ze vulde drie pannen met water. In de eerste pan deed zij wortelen, in de tweede pan eieren en in de laatste pan deed ze gemalen koffiebonen. Ze bracht ze aan de kook, zonder een woord te zeggen.

Na ongeveer twintig minuten draaide ze de branders uit. Ze viste de wortels eruit en deed ze in een kom. Ze haalde de eieren uit en plaatste ze in een kom. Daarna schepte ze de koffie eruit en deed het in een kom. Zich omdraaiend naar haar kleindochter, vroeg ze: Vertel me, wat zie je? Wortelen, eieren, en koffie, antwoordde ze.

Ze bracht haar dichterbij en vroeg haar om de wortels te voelen. Ze deed het en merkte dat ze zacht waren geworden. Vervolgens vroeg ze haar om een ei te pakken en te breken. Nadat ze de schil had afgepeld, bekeek ze het hardgekookte ei.

Tot slot vroeg ze haar om de koffie te proeven. De kleindochter glimlachte, terwijl ze het rijke aroma proefde. De kleindochter vroeg vervolgens. Wat is het punt, oma?

Haar grootmoeder legde uit dat elk van deze voorwerpen met dezelfde tegenspoed te kampen had gehad – kokend water – maar elk er anders op reageerde.

De wortel ging er sterk, hard en onverbiddelijk in. Maar na te zijn onderworpen aan het kokende water, verzachtte de wortel en werd zwak. Het ei was fragiel. Zijn dunne buitenschil had zijn vloeibare binnenkant beschermd. Maar, na het contact met het kokende water, raakte de binnenkant gehard.

De gemalen koffiebonen waren echter uniek. Nadat ze in het kokende water waren hadden ze het water veranderd.

Wat ben jij? vroeg ze haar kleindochter.

Wanneer tegenspoed op je deur klopt, hoe reageer je dan? Ben je een wortel, een ei of een koffieboon?

81. What's in a name?

Een vrouw in een supermarkt kwam een grootvader en zijn kleinzoon tegen. Het jong gedroeg zich miserabel. Het was duidelijk dat de oude man zijn handen vol had aan het kind, dat schreeuwde om snoep in het snoepgangpad, om koekjes bij de koekjeshoek, en hetzelfde gold voor fruit, granen en frisdrank in de andere gangpaden. Ondertussen vervolgde de man zijn weg, en sprak voortdurend met kalme stem: 'Rustig Albert, het duurt niet lang meer. Stil maar jongen.' En na weer een uitbarsting, hoorde de vrouw hem zeggen: 't Is oké Albert, nog maar een paar minuutjes en we zijn weg. Hou vol jongen.'

Aan de kassa, begon de kleine dwingeland de spullen uit de winkelwagen te gooien en sprak opa opnieuw beheerst: 'Albert, Albert, kalm aan kerel. Niet boos worden makker.' We zijn in vijf minuten thuis. Hou vol Albert.' Zeer onder de indruk, ging de vrouw naar het parkeerterrein, waar de man zijn boodschappen en de jongen aan het inladen was en zei: 'Sorry meneer, ik heb er natuurlijk niks mee te maken, maar u was geweldig daarbinnen. Ik snap niet hoe u het voor elkaar kreeg. Die hele tijd hebt u uw kalmte bewaard, ondanks zijn geschreeuw bleef u rustig zeggen dat alles zou goed zou komen. Albert mag wel blij zijn om u als opa te hebben.' 'Bedankt dame,' zei de oude man, 'maar ik ben Albert. De naam van de kleine tiran is Donald.'

82. De beste zoon

Een oude man die het einde van zijn leven voelde naderen riep zijn drie zoons bij zich en zei: Ik kan mijn bezit niet door drieën delen, want wat ik nalaat is niet te verdelen. Daarom heb ik besloten alles wat ik heb na te laten aan degene die het slimste is en het helderste inzicht bezit. Op tafel ligt voor ieder van je een muntstuk. Pak dat. Wie iets koopt waarmee de hut waarin wij wonen geheel gevuld kan worden, zal alles krijgen.

De drie zoons vertrokken. De eerste zoon kocht stro, maar dat reikte slechts tot halverwege. De tweede zoon kocht zakken met veren, maar ook hem lukte het niet de hut te vullen. De derde zoon kocht iets heel kleins. Een kaars. Hij wachtte tot het donker was, stak de kaars aan en vulde de hut met licht.

83. De slak en de kersenboom

Eens werd de meester gevraagd of hij niet teleurgesteld was vanwege het feit dat al zijn moeite zo weinig vrucht voortbracht. Als antwoord vertelde hij het verhaal van de slak die op een koude, stormachtige dag in het voorjaar begon de stam van een heel hoge kersenboom te beklimmen. De spreuwen die in de bomen ernaast zaten, schoten in de lach toen ze zagen wat de slak deed. Een van hen vloog naar de slak toe en kwetterde: Hé dommerik, zie je niet dat er nog helemaal geen kersen in de boom hangen?! Het kleine diertje onderbrak zijn klimtocht niet en antwoordde: Maar zodra ik boven ben wel!

84. Nederigheid

Op zekere dag stormde een rabbi, bevangen door religieuze hartstocht, de synagoge binnen, wierp zich voor de ark op de knieën, begon zich op de borst te slaan en riep: IK ben niemand, ik ben niemand!

De voorzanger van de synagoge, onder de indruk van dit voorbeeld van spirituele nederigheid, wierp zich eveneens op de knieën en riep ook: IK ben niemand, ik ben niemand!

De conciërge keek vanuit een hoek toe en wist zichzelf niet meer in de hand te houden. Hij wierp zich naast de beide anderen op zijn knieën en riep: Ik ben niemand, ik ben niemand! Waarop de rabbi de voorzanger met zijn elleboog aanstootte, op de conciërge wees en zei: Moet je zien wie er denkt dat hij niemand is!

85. De juiste wens

Een visser vond in zijn net een koperen fles met een loden stop. Hij opende de fles en voor hem verscheen een machtige geest die alle wensen kon vervullen.

De bevrijde geest zei tegen de visser: Je mag drie wensen doen en ik zal die vervullen. Wat is je eerste wens?

De visser dacht na en zei toen: Ik wil dat je me de wijsheid schenkt om de juiste keuze te maken voor de twee resterende wensen.

Het is al gebeurd, zei de geest. En wat zijn je andere wensen?

De visser was even stil. Toe zei hij: Dank je. IK heb verder geen wensen.

86. Ware hulp

Drie broers verlieten jaren geleden het ouderlijk huis om het geluk in de wereld te vinden. Ze hadden alle drie succes. Terwijl ze op weg naar huis waren, wilde het lot dat ze elkaar tegen kwamen. Tijdens de verdere reis vertelden ze elkaar wat ze met hun geld allemaal voor hun moeder gedaan hadden.

De oudste broer zei: Ik heb een tijd geleden voor moeder een groot huis laten bouwen. De middelste broer zei: Ik heb een grote tuin voor haar laten aanleggen, zodat ze van haar eigen groente en fruit kan genieten. De jongste broer zei: Jullie weten dat moeder zo graag las in het boek de Tao Te Tsjing van Lao Tse. Omdat haar ogen al een hele tijd niet meer goed zijn en ze dus niet meer kan lezen, heb ik een buitengewone papegaai voor haar gekocht, die de hele Tao Te Tsjing kan opzeggen. Twintig jaar lang hebben bekwame vakmensen met die vogel gewerkt, net zolang totdat hij alle verzen uit dat boek kon citeren. Er bestaat geen vogel zoals deze. Moeder hoeft maar een nummer van een strofe te noemen en de papegaai citeert de betreffende strofe feilloos.

Terwijl de drie broers nog onderweg waren, bereikte hen per post een bedankbrief van hun moeder. Beste Wang, schreef ze aan de oudste zoon, het huis dat je voor me hebt laten bouwen is heel erg groot. Ik gebruik maar een kamer en heb grote moeite om het hele huis schoon te houden. Beste Han,, schreef ze aan de tweede zoon, ik ben te oud om in de tuin te werken, dus koop ik groente en fruit op de markt en de tuin begint te verwilderen. Beste Tsjeng, schreef ze haar jongste zoon, je hebt een goed gevoel voor wat je moeder nodig heeft; het haantje dat je me stuurde, heeft voortreffelijk gesmaakt!

87. De vesting van het hart

Er leefde eens een machtig heerser. Hij was al op hoge leeftijd en daarom maakte hij zich zorgen over zijn enige, minderjarige zoon.

Toen hij merkte dat zijn leven het einde naderde, werd hij verdrietig bij de gedachte dat een van zijn tegenstanders zijn jonge, onervaren zoon van de troon zou stoten. Er kwam zelfs de gedachte bij hem op, dat zijn vijanden de jonge koning wel eens zouden kunnen doden.

Hij had geen rust meer, dag en nacht piekerde hij er over, welke goede raad hij de jonge prins zou kunnen geven.

Op een dag riep hij hem bij zich en zei: 'Luister, mijn lieve zoon, mijn ogen zullen niet lang meer het licht van deze wereld zien. Hoe zal het jou vergaan als ik er niet meer ben om je te beschermen?

Zullen allen die je om raad vraagt je een verkeerde raad geven en je omwille van hun eigen voordeel in het verderf storten? Ga daarom het land in en zorg ervoor dat er overal in het rijk sterke bolwerken zijn, zodat je bescherming zult hebben als er ooit gevaar mocht dreigen.'

De prins zadelde zijn paard en ging op weg. Hij reed door het hele land, over bergen en dalen, langs velden en door wouden.

Overal waar hij kwam liet hij sterke vestingen uit harde steen bouwen. Pas na een jaar keerde hij naar het paleis van zijn vader terug.

'Vertel hoe het je is vergaan. Heb je mijn raad opgevolgd?' vroeg de koning.

'Ja, vader', antwoordde de prins trots, 'ik heb overal in het hele land hoge, sterke en onneembare bolwerken laten bouwen. Er staan nu overal stenen vestingen, in de dalen, op hoge bergen, in bossen en in velden.'

Verdrietig schudde de oude koning het hoofd.

'Och, mijn lieve zoon, zulke vestingen bieden je in tijden van nood en gevaar geen bescherming en hulp. Je zult daarin slechts alleen zijn en je zult aan de vervolgingen van je vijanden uiteindelijk niet kunnen ontkomen. Ga opnieuw op reis en zoek achtenswaardige mensen en win hun hart. Maak ze tot je vrienden, want zij zullen jouw bolwerken zijn. Waar de mens goede vrienden heeft, daar vindt hij altijd bescherming en hulp.'

Toen ging de prins nogmaals op reis. Maar nu ging hij naar de mensen. Hij was hun dienstbaar en maakte hen tot vrienden.

Hoewel het hem soms moeite en inspanning kostte, nooit heeft hij het berouwd. Zijn vrienden waren na de dood van zijn vader een grotere bescherming dan alle vestingen van harde steen.

88. Eerlijkheid duurt het langst

Op een ochtend werd de koning wakker en bedacht dat er in zijn familie geen jongen was die zijn ambt zou kunnen overnemen als hij stierf.

Hij was namelijk de laatste mannelijke telg van een koninklijke familie in een traditie waar alleen een man de troon mocht bestijgen – en hij was al oud. Toen besloot hij om een zoon te adopteren die dan zijn opvolger kon worden. Maar hij wilde dat deze aangenomen zoon een bijzonder mens zou zijn. Daarom organiseerde hij een wedstrijd voor alle jongens in zijn rijk, ongeacht hun afkomst.

Er bleven tenslotte tien jongens over die niet veel van elkaar verschilden wat betreft intelligentie en lichamelijke kracht. De koning zei tegen hen: 'Ik heb voor jullie een laatste proef en wie die proef doorstaat wordt mijn zoon en zal de troon erven.' En hij vervolgde: 'In dit koninkrijk leven de mensen voornamelijk van de landbouw. Een koning moet dus weten hoe je planten cultiveert. Hier is voor ieder van jullie een maiskorrel. Neem hem mee naar huis, plant hem en verzorg hem drie weken lang. Na drie weken zullen we zien wie het beste werk heeft geleverd en wie mijn opvolger zal zijn.'

De jongens namen de maiskorrel en gingen naar huis. Allen hadden een pot gekregen en zodra ze thuis waren, plantten zij de korrel daarin.

Er heerste grote opwinding in het rijk, want de mensen waren nieuwsgierig wie hun volgende koning zou worden.

Maar in één huis waren een jongen en zijn ouders verdrietig, omdat de maiskorrel ondanks een paar dagen goede verzorging niet was gaan groeien. De jongen snapte niet wat er met zijn korrel aan de hand was. Hij had de aarde zorgvuldig uitgezocht en hij had de juiste hoeveelheid mest genomen en de aarde vochtig gehouden. Dag en nacht sprak hij een gebed uit voor de korrel, maar er gebeurde niets. Enkele vrienden raadden hem aan om op de markt een nieuwe maiskorrel te kopen en die te planten.

‘Hoe kun je nu de ene maiskorrel van de andere onderscheiden?’ zeiden ze. Zijn ouders hadden hem echter geleerd wat eerlijkheid was en zeiden:

‘Als de koning wil dat je zijn maiskorrel plant, moet je niet zelf een maiskorrel kopen. Als je een andere korrel plant dan die je van de koning kreeg, is dat oneerlijk. Misschien ben je niet voorbestemd om koning te worden. En als dat zo is, accepteer dat dan en wees niet iemand die de koning bedriegt.’

De grote dag kwam en de jongens droegen trots hun potten met kleine maisplanten naar het paleis. Het was wel duidelijk dat de andere jongens meer succes hadden gehad met hun planten. De koning ging langs de rij verwachtingsvolle jongens en vroeg ieder van hen: ‘Komt dit uit de korrel die ik je gegeven heb?’ Iedere jongen zei: ‘Ja, majesteit!’ De koning knikte en ging verder langs de rij.

Toen kwam de koning bij de laatste jongen in de rij. Die trilde van angst. Hij wist zeker dat de koning hem in de gevangenis zou gooien, omdat hij de korrel verkwist had. ‘Wat heb jij met de korrel gedaan die ik je gegeven heb?’ vroeg de koning aan de jongen. ‘Ik heb hem geplant en er goed voor gezorgd, majesteit, maar hij wilde niet groeien,’ antwoordde de jongen in tranen, terwijl de anderen hem uitjouwden.

De koning hief zijn handen op en vroeg om stilte.

Toen zei hij: ‘Mijn volk, hier is uw nieuwe koning.’

Allen waren in verwarring. Waarom hij? vroegen ze zich af. Hoe kon hij nu de juiste zijn?

Nadat de koning met de jongen naast zich op zijn troon had plaatsgenomen, zei hij: ‘Ik gaf aan deze tien jongens gekookte maiskorrels. De proef was niet bedoeld om mais te planten. Het was een karaktertest, een eerlijkheidstest.

Als een koning één eigenschap moet hebben dan is het wel om boven oneerlijkheid te staan. Alleen deze jongen heeft de test doorstaan, want een gekookte maiskorrel kan niet groeien.’

Naar een Afrikaanse vertelling: ‘Le roi et la graine’ (par Karadié)

inhoudsopgave

1. De kunst van het loslaten	blz.	1
2. Vier personen	blz.	1
3. De meester en de stenen	blz.	1
4. Steken onder water	blz.	2
5. Een schilderij van vrede	blz.	2
6. Woorden in het zand	blz.	3
7. De drie zeven	blz.	3
8. Twee wolven	blz.	3
9. Wie goed doet	blz.	4
10. Het belang van parate kennis	blz.	4
11. Tekens van rijkdom	blz.	5
12. De edelman en de pottenbakker	blz.	5
13. Ik zal het proberen	blz.	5
14. Het gewicht van vertrouwen	blz.	6
15. De vlinder	blz.	6
16. Dit is goed!	blz.	7
17. De goddelijke vrouw	blz.	7
18. De echo van het leven	blz.	8
19. De schoenen van Gandhi	blz.	8
20. De steenhouwer	blz.	9
21. Voedsel voor de ziel	blz.	9
22. Wat is geluk	blz.	10
23. Vriendelijkheid	blz.	10
24. De wijze koning	blz.	10
25. Kritiek	blz.	11
26. Het verborgen geschenk	blz.	12
27. Over water lopen	blz.	12
28. De dadelplanter	blz.	12
29. Het kuiken en de pot	blz.	13
30. Tevredenheid	blz.	13
31. Rijk	blz.	14
32. Perspectief	blz.	14
33. Het zilver van de spiegel	blz.	14
34. De prins en de kalkoen	blz.	15
35. Het meest kostbare	blz.	16
36. Open	blz.	16
37. De pop	blz.	17
38. De kikkers en de haan	blz.	17
39. De bloementuin	blz.	17
40. Veranderen	blz.	17
41. De soeppan	blz.	18
42. De kip-arend	blz.	18
43. De 18 ^e kameel	blz.	18
44. Vijgen	blz.	19
45. De maaltijd in de hemel en de hel	blz.	19

46. Zelfbeheersing	blz.	20
47. De vos en de marter	blz.	21
48. Een verschil van dag en nacht	blz.	21
49. Kleren maken de man	blz.	21
50. Drie steenhouwers	blz.	22
51. Patronen	blz.	22
52. Goed gereedschap	blz.	22
53. Een openbaring	blz.	22
54. De verlichting	blz.	23
55. Roddelen	blz.	23
56. De wijsheid van de wereld	blz.	23
57. De race naar Mekka	blz.	24
58. De citer	blz.	25
59. Geluk en angst	blz.	25
60. De dromer	blz.	26
61. Van wie is het	blz.	26
62. De schat in de keuken	blz.	27
63. Picknick met God	blz.	28
64. Drie levensvragen	blz.	28
65. Parabel en waarheid	blz.	29
66. Het kostuum	blz.	29
67. Paardenvoer	blz.	30
68. De appelpit	blz.	30
69. De grot	blz.	31
70. Over de rijkdom van de slak	blz.	31
71. Zaden en vruchten	blz.	32
72. Struikelsteen	blz.	32
73. De loterij	blz.	32
74. De pijl en de roos	blz.	32
75. Verhalen om niet te veranderen	blz.	33
76. Dat moet voldoende zijn	blz.	34
77. Leiderschap en Liefde	blz.	34
78. De vragen van de hertog	blz.	35
79. De zin van stilte	blz.	35
80. Wortelen, eieren en koffie	blz.	36
81. What's in a name	blz.	36
82. De beste zoon	blz.	37
83. De slak en de kersenboom	blz.	37
84. Nederigheid	blz.	37
85. De juiste wens	blz.	38
86. Ware hulp	blz.	38
87. De vesting van het hart	blz.	38
88. Eerlijkheid duurt het langst	blz.	39

Verantwoording

De verhalen zijn verzameld door Henk Hofman, namens de Storytelling Academy en mogen vrijelijk worden verspreid.

Ongeveer de helft van de verhalen zijn geplunderd van het internet, van diverse sites (o.a. zinnigeverhalen.nl) en uit diverse bronnen.

Verder zijn veel verhalen overgenomen uit: Verhalen uit de onderstroom – Jan Bot en Beeldspraak.

Daarnaast zijn de boeken van Anthony de Mello een bron van inspiratie geweest en kan ik van een aantal verhalen de oorsprong niet meer achterhalen.

